

Pe aripile poeziei

Vasile Groza

Rawex Coms · 2019 · ISBN 978-606-762-183-9

Ediție digitală: vasilegroza.ro, 2026

Sfat

De copilărie nu vă-ndepărtați,
Cum ziua cu noaptea se ține.
Așa cum este iubirea între frați,
Odată trecută, ea nu mai revine.
Copilăria este darul de-a iubi,
Și fericirea de a fi iubită.
Visele copilăriei de a se-mplini,
Doar joaca te atrage în ispită!
Copilăria e o joacă zi de zi,
Și tot ce faci e fără de păcat.
Copilăria te formează om de-a fi,
Să poți pleca în viață cu adevărat.
Copil poți fi și când ajungi bătrân.
E cea mai mare fericire.
Pe-o lume-ntreagă tu devii stăpân,
De ești bunică sau bunic,
Este-a vieții împlinire!...
Copilăria e a sufletului bogăție!...

16 ianuarie 2015

82 De ani

E ziua mea și îmi permit
Pot încă energie pozitivă să transfer
De-a dărui la prieteni momentul fericit!

V-am așteptat și vă aștept tăcut,
Și tot mereu voi aștepta.
Voi, anilor ce m-ați crescut,
De am ajuns la vârsta asta!
Sunt ca și voi un călător,
Prin lumea plină de lumină,
Doar mamei mele sunt dator,
Plecată spre veșnica odihnă!...
Suntem cu toții ce suntem,
Premergători ai celor ce au fost.
E crezul și-adevărul ce-l avem,
Altfel această lume n-ar fi avut un rost!
Azi întorc capul înapoi,
Și văd la orizont acel copil,
Ce a plecat în viață ca și voi,
Trecând cu pașii la vedere sau tip-til!...
Urma alege, de-a rămas vreo urmă,
Că ai călătorit pe-acest pământ,
Și n-ai trecut precum o umbră,
Care cu tine-odată-a dispărut !...

5 august 2015

Doar ea

Singuratecă de la țărm până departe
În nopțile întunecate
Când luna, stelele, dispar în nori
Mereu ea cu ea se bate.
Cuprinsă de atâtea frământări!...
De nimeni niciodată nu se teme.
Se simte-ndepărtată de pământul dorit,
Și din străfunduri în toiul nopții geme!...
Cu orice val își dorește pământul cucerit!
Supusă mereu frământărilor, ca o osândă,
Bolta cerească, păsări, munți, ce-asupra-i atârnă
Îi primește doar în oglindă.
Însă vin norii și-o lasă iar în beznă!
Salvarea mării, e cu risipirea nopții și a ceții,
De multe ori de nesperat!...
E atunci când orizontul deschide ochii,
Iar soarele-și revarsă lumina ne-ncetat!

1 mai 2017

Pruna

Fabulă.

Tu mă crezi așa de proastă
Cum că nu știu că mă-mbrac,
Uite-mi rochia albastră
Și trei frunze din copac.
Unde mai pui și dulceața
Buzelor mele-ncărnate,
Sunt cum roua dimineața
În veșminte parfumate.
Toate-acestea i le spune
Unui sâmbure din ea
c-are n-are rost nici nume
doar că o incomoda.
Prea frumoasa mea copilă
Mie totu-mi datorezi
Și-aș vrea mult respect și milă
Vina ta-i că nu mă vezi.
Eu-ți sunt tată-ți sunt și mamă
Așa ai venit pe lume
Cum să nu mă bagi în seamă
Te-am crescut, ți-am dat un nume.
Pruna își desface haina
Și așa ca la poruncă
Fără să aibă vreo teamă
Sâmburele îl aruncă.
Morala
Când așchia își uită trunchiul
Și sare făr' de măsură

Judecata o dă timpul
Verdict fără-ntorsătură.

30 octombrie 2013

Te-am așteptat

Dedicată soției mele, Leonida, la 52 de ani de căsnicie.

Pe banca de sub nuc să vii
Te-am așteptat în nopți târzii
Te-am așteptat atât de mult
Până și greierii-au tăcut.
Iar iarba s-a făcut de coasă
Ca patul să ni-l pregătească
Și-a lunii razelor lumină
Când pașii ți-au pornit să vină.
Natura cu a ta făptură
Pășea cu tine mână-n mână
Plutind pe aripi de zefir
Scăldată în parfum de trandafir.
Iar tu, zeița mea cea bună,
Ai poposit sub clar de lună
De-atâta bucurie, ia aminte,
Și greierii-au-nceput să cânte.
Și frunzele-ntre ele să șoptească
Iubirea noastră să o povestească
Iar nucul fructul și-a-mplinit
Urând iubirii noastre bun venit!
Acolo pe banca nopților târzii
Cu dor împodobită și-n vers de poezii
Mi-ai dăruit primul sărut
Un dar primit iubirii de-nceput.
Și iarba ce-a căzut de coasă
Cu grijă patul să ni-l pregătească

Pecetluitu-ne-a dorința noastră vie
Ce ne-a unit pentru vecie!

23 aprilie 2012

David

Nepotului meu David Cristian.

Iată-mă în clasa-ntâia
Un școlar intrat în drepturi
Știu să-nveselesc hârtia
Cu litere, desene și picturi!
Am ce-i drept și-un îndreptar
Cu care mă ghidez
Se numește-abecedar
După-al lui lege lucrez
Știu să-mpart știu să adun
Nu cu bani, lucrez cu cifre
Rezultatele le spun
Și-ntotdeauna-s precise.
N-am uitat nici să mă joc
Chiar de-i casa-aglomerată
Eu rapid știu să-mi fac loc
Nu mă lovesc niciodată...
Astăzi împlinesc opt ani
Tata, mama, mă iubesc
Am prieteni, am și fani
De urări eu la toți vă mulțumesc!

12 ianuarie 2019

Băiatul meu

Pentru băiatul meu Cristi Groza, la 50 de ani.

Anii trec, bătu-i-ar vina
Și se cuibăresc în pom
Te întrebi, care-i pricina?
Ești cuvântător, ești om!...
Tu-l socoți, el te socoate
Anul este nemilos
Negreșit își face parte
Calendaru-i tot mai gros!...
Astăzi când a întors fila
Fila timpului trecut
Bucuria și nu mila
Ai aflat că te-ai născut!
Socoți fără-a fi greșit
Te-ai găsit la cifra 2 cu roșu încercuit
Doamne, atunci m-am NĂSCUT!
Cinci decenii de lumină, în ele m-am regăsit!
DOMNUL fie lăudat și iubit
Am trăit, trăiesc în pace
În grădina „LUI", noi un pom am răsădit
DAVID, ce din zi în zi, tot mai mare el se face!
Și acum în prag de an, ce-am ajuns cu bucurie
Mulțumesc lui DUMNEZEU cu smerenie
Și îl rog, ca în casa mea, pacea să DOMINE
Și-n întreaga omenire!
La anul și la mulți ani!

Dorul la românî

13 Mai 2015 – să fie „Ziua Internațională a Dorului”! Trupa Vunk-Cornel Ilie.

Mi-e dor de ciocârlia noastră
De dorul dorului de-acasă.
Privesc cum plouă pe fereastră
Și o tristețe dulce mă apasă.
Din nori un fulger se pornește
În noapte vrând să mă privească.
E dorul mamei, care nu mai este
Și tare-aș vrea să mă-ntâlnească.
Mi-e dor de hornul de pe casă
Când fumega iarna pe ger
Și ne picta pe cer dragostea noastră.
Mi-e dor iubirii, sărutul să i-l cer!
Dorul e o comoară mare la români
Și îl avem oriunde-am fi
Acasă-n vârf de munte, printre străini,
Și-ar suferi și ei de-această boală dacă-aș ști!
Dorul e o dorință mare la români,
Ce-l ținem în inimă și în dicționar
Și vrem să-l dăruim și-acelora străini,
Ce-l folosesc destul de rar.
Și e păcat să nu devină „DOR UNIVERSAL”!
Dorul te face să-i iubești pe cei de-acasă
Când ești plecat pe marea-nvolburată
Și nu te lași învins de gânduri ce te-apasă
Dorul e speranța, ce nu moare niciodată!
P.S. – Cu ocazia lansării „ZILEI Internaționale a Dorului”,
de către Trupa Vunk – solistă și inițiator – Cornel Ilie

13 mai 2015

Cocoșul cândva

Nu mai sunt cocoș de montă
Și-am rămas cocoș de curte
Mi-am pierdut ce-aveam ca dotă
Cine are ochi să vadă
Și urechi ca să m-asculte
Sunt paiață prin ogradă
Râd până și curcile
Unde pui și un rățoi,
Pa la colțuri rațele,
Puicile, găinile,
Mare, mare tărăboi!
Ce sa fac?...
Cred că bătrânețele!

18 ianuarie 2015

În deltă

– Note de călătorie –
Am fost primiți ca oaspeți în casa lor,
În necuprinsa și dorita Deltă,
În viața intimă a păsărilor,
Natura zvâcnind de frumuseță!...
În prag ne-au așteptat cu drag,
La pomul ce demult s-a desfrunzit,
Gazdele cocoțate în șirag.
Ne-au spus un „BINE AȚI VENIT!”...
Cine cândva putea să viseze,
Bogăția cu fel și fel de păsări.
În acest loc legendar „Trei Iezere”!
Întinderea de ape între patru zări.
Alaiul lebedelor în zbor de curcubeu,
Stârcul pitic, cormoranii și pescărușii-n stol,
Acolo în înaltul cerului s-au avântat mereu
Aterizând pe portativul natural în cheia sol!...
Creaturi în tot felul, mari și mai mici,
Gâște cu pelicani făcându-și casa la un loc,
Rațele sălbatice precum niște furnici,
Se antrenează-n zbor, în aparență-un joc.
Covoare de nuferi presărate cu flori,
Se-ntind cât ai vedea cu ochii.
Amestecate-n verdele de stuf, palete de culori,
Cum Bărăganul cândva era-nzestrat cu dropii!...
Și barca șerpuiește prin canale
Ca un viteaz luptându-se în valuri,

Prin lacurile Deltei întinse ca o mare,
Ce ne oferă imagini, ca pe niște daruri!
P.S. – Și toate se converg în drum de mare ospeție
La „Paradis Delta house”, cu Forgo, căpitanul.
Un loc prin excelență cu oameni de-omenie,
Unde de n-ar veni și iarna, am sta aici tot anul!...

4 septembrie 2015

Lui Andrei Boncea

De la începutul lumii
Până azi e-o lungă cale
Ți-ai primit raza luminii
Din misterele astrale.
Steaua ta dă strălucire
Bolții miilor de stele
Pentr-un drum de fericire
Cum au spus ursitele.
Primul pas a fost mai greu
Înălțându-te spre soare
Ca azi să-ți scrii numele
Numele MĂRIEI TALE!
Mă rog dacă este rozul!
Poți să îți verși necazul
Pe acel ce te bârfește
Mai întâi să vezi de-i cazul.
Unde dai și unde plesnește!
Poți să verși oala pe plită
Poți să-ți pui pe cap cenuși
Viața te duce-n ispită.
Lucrează mai cu mănuși!
Ei, vezi, deci, acu,' i-acu,'
De stai mare pe picior
Să-mi răspunzi de știi sau nu,
Cine-o face?... un...!
(VĂRSĂTOR)
– La Mulți ani – Anduș! –

16 februarie 2013

De-o să mor c-așa e cazul

De-o să mor, că așa e cazul,
Voi stârni în lume hazul.
Iată, s-a dus și bădia
Și-a lăsat doar pălăria,
Ce-o purta ca emblemă
Acum s-a dus din schemă!...
Poate că v-o babă tristă,
Îl va plânge în batistă.
Care știu, mă rog, cumva,
O fi fost amanta sa!!...
Sau poate vreo candidată
Ce-a rămas nemăritată
Când a fost la ea-n pețit
Ceva nu s-a potrivit!
Ce mai una, ce mai alta,
Uite-așa se-nvârte roata,
Eu „merg" de unde-am venit
Pe voi vă las povestind!

14 mai 2013

De ce

De ce sunt urmărită de umbre
Când tu ești o realitate
De ce să te caut în nopțile sumbre
Când tu îmi ești atât de-aproape
De ce, de ce?...
Nu ești un vis
Sau știu eu ce!
Cu tine mă simt ca-n paradis,
Și știi de ce? Un îngeraș mi-a zis...
Închid ochii și te simt în mine.
Cum apele-n sărut de curcubeu,
Nu mai bate pe la porți străine.
Fii împlinirea visului meu!...
De ce, de ce?...
Nu ești un vis
Sau știu eu ce
Cu tine mă simt ca-n paradis
Ești dragostea mea, oracolul mi-a zis!

26 ianuarie 2015

De ce, Doamne?

Doamne, unde tu ai fost,
Am murit făr' niciun rost.
Unde Doamne am greșit
Și de ce m-ai părăsit?
Am crezut și cred în tine
Și-am rămas singur cu mine
Și cu mine alți copii
De ce Doamne tu nu vii?
Tu de ce nu ne-ai salvat
Tineri fără de păcat
N-ai venit și ne-ai lăsat
De în chinuri am plecat.
Viața noi nu ne-am trăit
Și noi nu te-am părăsit
De ce Doamne!?...
Tu ne-ai părăsit!?...
P.S. – Ziua morților nevinovați –
În memoria celor care au plecat
dintre noi la Clubul „Colectiv" – București –

30 octombrie 2015

Ziua noastră

Motto:
De Ziua persoanelor în vârstă
Și iată-ne trecuți de barieră,
Scăpați de multe griji și de nevoi.
Umblăm c-un trandafir la butonieră,
Suntem mai tineri cum am fost și mai vioi!
Ne-am pus pe păr culori de brumă
Și mersul ni-l mai sprijinim.
Am dat la Dumnezeu din timp arvună,
Intrarea gratuită-n voi să o primim!
Trăim intens din amintiri,
Visăm scenete cu tandrețuri și iubiri.
Și ne hrănim a noastre pofte din priviri.
Speranța-i măreția, și gândul de-mpliniri.

10 octombrie 2012

Micul

Tot un cârnat pare a fi,
Care umblă dezbrăcat.
Așa arată mai sexi,
Prin multe guri excitat.
Preambulul e grătarul,
Cu puterea focului,
Singurul ca-l satisface e mușțarul,
Și-un pahar de puterea ursului!
Și-apoi să te ț̦ii, bădie,
În lupta măcelului
Un fel de paranghelie
Ca la ușa cortului
În a gurii lăcomie!...

26 ianuarie 2015

Undeva în muntele rândunelelor

Am fost primit acasă la ele
O comunitate mare de rândunele.
Locuiesc la stânca mare
Nu au lift, ele știu și pot să zboare.
Am luat la nimereală o locuință,
M-a primit șefa rândunelelor cu bună voință.
O curățenie desăvârșită strălucitoare,
Cum știu rândunelele, ca bune îngrijitoare.
Puii stăteau liniștiți în pătuțul lor fiecare.
Doar cioculeţele se vedeau așteptând de mâncare.
Rând pe rând sosea rândunelul sau rândunica.
Și le dădeau cu socotință în ciocuri păpica!
După ce și-au hrănit puii din găuri de stâncă,
Una din rândunele a venit o veste să-mi aducă,
Cum că pe sârma de la rețea
Se ține azi la prânz adunarea.
Mămicile toate să-și scoată puii la plimbare.
Tema: să-i învețe să zboare.
Pornind o ciripeală cirip, cirip, fiecare,
Un fel de dialog de informare.
Urmând apoi cu toate să plece în stol
Făcând stâncii un circuit în zbor.
Văzduhul tot, de jos și până spre soare,
A fost împânzit de unii cu aripioare!
În muzica nemaiauzită până atunci,
În inima cetății, de vesele și frumoase rândunici,
Curios am întrebat: când vă pregătiți de plecare?

Niciodată, mi-au răspuns fiecare!
Primim în schimb și găzduim
Suratele ce anual din locuri friguroase vin,
Până când le vine timpul de plecare
Acolo unde-și au viața organizată fiecare.
Făcând din acest obicei un gest de ajutorare!
Așa ne-am obișnuit să fim gazde primitoare!

24 ianuarie 2017

Trecut-au anii

Trecut-au anii peste noi,
Cum trece marea prin furtună,
Cum trece vântul prin zăvoi,
Cum marea apele-și adună.
Trecut-au anii peste noi,
Cum trec secundele bătând,
Cum crește-n ramură-un altoi,
Spune-un bătrân adânc oftând!
Trecut-au anii peste noi,
Cum au trecut, cu rost sau fără rost!?
În bogății sau în nevoi,
Doar viața i-a ținut la adăpost!
Trecut-au anii, au trecut.
Și de-au trecut, cu asta ce-i?!...
E cum un început, urmat de un sfârșit,
Iar în final de au trecut, trecut-au anii mei!

22 ianuarie 2017

În prag de seară

S-apleacă soarele spre asfințit,
Marea-și piaptănă valurile cu vântul.
Un stol de pescărușI în cale s-au ivit,
Și unda mării sărută iar pământul.
Briza cu miros de pește proaspăt îmbăiat,
Se urcă până-n vârf de munte.
Iar seara coboară lin neîncetat,
Pe banca unde doi îndrăgostiți doresc să se sărute!...
Luna, stăpâna nopții, privește curioasă
Din bolta stelelor sclipind pe cer.
Și-o-mbracă pe iubită în haine de mătasă,
Ce strălucește-n noapte ca un giuvaer!
Și amândoi pornesc voioși spre casă
Iubirea lor de-o seară de poveste
Dorind să se-mplinească
Pân' și Luceafărul primind această veste!

6 iulie 2015

Armonie

„Vara vine, vara trece”
și se plimbă-n anotimp...
primăvara-i la ureche
cu sămănături în câmp.
Toamna își preia ștafeta.
Socotită ca eternă.
Primăvara-n etichetă
Și vara la butonieră!
Adunând în sacul ei
Rodul verii ce-a trecut
Datorită primăverii
Ce pe toate le-a-ncolțit.
Primăvară, vară, toamnă,
Iarna, cu-al ei frigider!
Bogăția toamnei „Doamnă,”
Printre vifore și ger!
Anotimpurile se știe
Sunt copiii anului,
Ce trăiesc în armonie
În mâna destinului!...

27 noiembrie 2016

Dilema

La Mikonos, Grecia.

Și totuși venim aici în fiecare an
Ne-atrage și ne cheamă frumosul.
Aici unde omul la început avea un singur plan
Să viețuiască și nu să-și împlinească visul!
De-a fir-a păr
De-ar fi să despicăm problema,
De la un număr până la alt număr,
Apare, de vrem sau nu vrem, dilema!...
Să fie oamenii de-aicea pedepsiți
De-a sta-n aceste locuri?
Unde de toate se simt „nedreptățiți"!
Sau poate fi și al naturii jocuri?!...
Și da și nu la prima ei vedere.
Da, pământul nu-i „pământ",
Totul e stâncă, iar pe deasupra-un roi de stele,
Dar între toate-acestea e-un așezământ!
Nu, pentru că aici nu crește iarba
Și totuși animalele trăiesc!
Nu, pentru că aici nu curge apa
Și totuși smochinele aicea cresc!
Priviți sunt semănate precum cerul cu stele
Pe vârf de munte pe coastele abrupte
Și acolo în nebănuitele vâlcele
Precum ciupercile, măreațe case și castele!...
Ei, oamenii, sunt eroii,
Ce-n luptă cu viața au fost și sunt biruitori,
Cărând cu ei milenii de istorii,

Purtând pecetea de mari învingători!
Aceasta e dilema
Ce astăzi v-o prezint
Și-acasă vă dau tema
Pentru discernământ!...

5 august 2014

Încotro

Străjeri ai vremurilor noastre,
Când toate se perindă cu viteză,
Privesc din turnul zărilor albastre
Și pun prezentul, viitorul, într-o ipoteză!...
Prezentul e o ecuație
Cu multe necunoscute și-o simplă întrebare,
Oare, să ne bazăm pe intuiție?
Încotro ne-ndreptăm se știe oare?!
Spre viitor: e-un fel de întrebare!?
Un calcul de probabilitate.
Să mergem totuși la-ntâmplare?
E greu să tragi o linie de-adunare.
Ne paște pericolul de robotizare
Noua tehnologie-a vieții, să fie de vină oare?
Sau oamenii în sinea lor se pare
Mereu se află într-o transformare?!...

5 august 2014

Pescarul și marea

Din depărtare, o barcă pescărească,
Se-ndreaptă-agale către țărm.
Pescarul obosit dă să vâslească,
Dacă-a avut noroc, de unde să aflăm?
Doi pescărușI îl ține sub escortă,
Semn că în barcă există o captură.
Ziua e pe sfârșite, stelele-s pe boltă,
S-a mai sfârșit o zi de aventură.
Barca-i la mal, pescaru-i mulțumit,
Dau de-acum să se despartă,
A câta oară visu-i împlinit?
Pescarul și marea prieteni de-o viață!

Genunchiul doamnei

pentru Drina și Adam
E tabăra de gânduri spre vârful Everest
Doar alpiniști de marcă
Cu multă experiență și cățărări îl cuceresc
Marea majoritate rămân cu ce încearcă!
De jos pân'la genunchi e-o teoremă
Echivalentă cu-n început de drum
Apoi itemperii de teamă și de jenă
Din toată încercarea rămâne doar un scrum!
Cutezătorii-n schimb sunt cei ce reușesc
Cu gândul călăuză până sus
E drumul lung și greu până în Everest
Dar în final ei reușesc ce și-au propus!

11 iulie 2015

Unde sunt pescărușii

Cât vezi cu ochii marea se întinde
Cu-o liniște suspectă, un mister
Oricât ar vrea imaginația cuprinde
Unde sunt pescărușii, ei niciodată nu pică?!
Până și marea cu bunătăți i-așteaptă
Din când în când, rândunelele ne dau târcoale
Fără ei în zbenguială, marea este moartă.
Unde sunt pescărușii de nu vin, oare?
Aceasta este marea întrebare?!
P.S. La Pelion, Grecia

6 iulie 2015

La Pelion

S-au deschis porțile naturii
Aici în frumosul Pelion
Au năpădit peste noi zorii
Zeii cuvântă necuvântul din amvon.
Marea în tăcere depune mărturie
Despre ce-a fost pe timp de început
Acelor vremuri din mitologie
Și câte de-atunci peste eleni s-au petrecut!
Astăzi privim Olimpul citind cu ochii minții
Statuia nevăzută a lui Zeus împărat
Ce patrona de pe Olimp și mările și munții
Pe Prometeu ce lumii, lumină el a dat.
Pe-o bancă aici la Pelion la talpa mării
Contemplu ca un om venit de-oriunde.
Natura ce-a păstrat tot ce-a fost și zorii
Văzând cum răul în bine se pătrunde
Răstălmăcind a timpului istorii!

5 iulie 2015

La Voloz

(Grecia)
Orașul e-mbrăcat în strai de sărbătoare
Cu marea ce îi scaldă tălpile
De cum îl vezi apare o-ntrebare
O fi adevărat, sau l-au creat minunile?
Acoperire trup din trupul lor
Originalul e la el acasă
E dorul pentru oameni, e darul munților
Ce îl găsim oriunde, pe fiecare casă.
Acesta e orașul unic Voloz
Purtat în albul mozaicat ce bate-n roz
Orașul fermecat al pietrelor.

8 iulie 2015

Frumoasa mea

pentru Andreea
Descântec cu cântec de mine rostit
Și-o rugă-nchinată iubirii
În geana zilei chipu-ți ivit
Pe-aleea ce-nfloreau trandafirii
Plutește cu aripi de petale
Împodobită ca o zână din povești
Mă-nchin soarelui și frumuseții tale
Frumoasa mea ce te-am visat, tu ești!
Bună dimineața, frumoasa mea,
Întruchiparea și speranța viselor mele
Întinde-mi mâna, cu ea și dragostea
Împreună să zburăm până la stele!
La Botoșani

6 martie 2015

Și totuși

Pelion, Grecia.

Și totuși, oare există veșnicie?
Răspunsul ar fi la „acela” ce ne-a conceput.
Putem fi ca un balon, o jucărie,
Ce-n universu-acesta tot „El” ne-ar fi pierdut!
Sau poate că suntem ca o iluzie
Care trăim secunda cosmică
Ce creatorul n-are dreptul la o fantezie?
Iar noi să ne-amăgim că viața-i veșnică!?
Plutim ca o corabie-n derivă pe ocean,
Purtați de valuri și aruncați oriunde
Cu-n căpitan fără busolă și ochean
Cu neștiința când și unde vom ajunge!
Orice-nceput el are și-un sfârșit
Și cosmosul trăiește-așa ceva
Big-bangul a fost calea de început
Și tot acesta ciclic din nou ne va crea.
Există, totuși, în timpul cosmic veșnicia!?

12 iulie 2015

Sărbătoare

E duminică, bat clopotele la Pelion
În liniștea acestui colț de rai
Și credincioșii s-au trezit din somn
Iar păsările cântă precum Zamfir din nai
Lumea, încet, încet, coboară spre altar
Să-și facă ruga iertării de păcate.
Nevrednicia aici e un caz mai rău
E liniște și pace la Pelion cetate.
A fi turist aici e-o șansă, o plăcere.
Localnicii sunt unici, precum și acest munte.
Te simți de-al lor în suflet primenire
Și împlinirea plăcerilor dorite!
La Pelion astăzi e mare sărbătoare
Bat clopotele și slujba a-nceput.
Lumea-a ieșit pe străzi cu mic cu mare.
Veniți în raiul omului, ce el l-a conceput!

Primăvara nu se moare

Chiar de mori dintr-o-ntâmplare
Când livezile-s în floare
Când totul se scaldă-n soare
Primăvara nu se moare!
Primăvara nu se moare
Totul capătă culoare
Tot ce-ai fost, devii o floare
Pe-o alee, pe-o cărare.
Acesta-i drumul vieții tale
Din pământ răsare-o floare
Frumusețe, sărbătoare
Primăvara nu se moare
Primăvara nu se moare
Viața ta devine-o floare
An de an ea tot răsare
Viața ta-i nemuritoare!...
Primăvara nu se moare!

10 aprilie 2010

Mândrie – pentru noi

Leonidei
Lasă totul baltă și ascultă.
Este meritul tău, nu fii modestă.
Ocrotită și numită deopotrivă
Născătoare ești de-o mare divă,
Iar Dumnezeu a proslăvit să fie așa.
Deci, bucură-te de creația ta.
Acum, da, este adevărat.
Gândul tău s-a înfiripat
Rază vie de lumină
O mamă fericită-n lume
Zâmbete și voie bună
Avem toți nădejde-n tine!

3 decembrie 2015

Mi-e dor de mama

Actriței Oana Ioachim
Mai ieri mă legăna la sân
Și îmi spunea cuvinte-n șoapte
Îmi mângâia obrazul fin
Iar eu sorbeam dulcele-i lapte.
Mi-e dor de ea, mi-e dor de mama
Ce m-a-nvățat să merg prin casă
Cu ea am început și școala
Și mă mustra că sunt poznașă!
Mi-e dor de ea, mi-e dor de mama
Când mamă o s-ajung și eu
Și voi putea ca să-mi dau seama
Că-n viață câteodată-i foarte greu.
Astăzi, când mama a plecat
Și-a mai rămas doar pusă-n ramă
Mă simt ca omul singur și înstrăinat
Mi-e dor de ea, de a mea mamă!
Sonia Săvescu-Ioachim

O singură inimă

Ele nu sunt gemene
Au un trup ce a fost rupt
Cum să nu se-asemene
Așa au fost dintru început.
Precum pruncul nou născut
Conceput în pântece
La lumină a ieșit
Astăzi „AU” de suferit
Vremurile-s vitrege!
Nu poți Prutul să-l împarți
Într-o parte și altă parte
Cum doi frați să îi desparți?
Precum ziua e de noapte.
Patria e România
Ea a fost și ea va fi
Martor stă istoria
De la începutul lumii.
România-i o cetate
Și așa mereu va fi
O singură inimă-i bate
Doar în piepturi de români.
Astâmpărați poftele voastre
Pentru a nu ne uni
Basarabia ni-e frate
„Cine sabia o scoate
De sabie va pieri!”

Răzvrătitul

Ce i-o fi venit în minte
Așa tam-nisam, deodată,
Dacă era băiat cu minte
S-a închis în necuvinte
Ca proaspăt licențiat
A bătut la multe porți
Pentru a fi angajat
N-au surâs ale sale sorți!
A umblat așa un an
Supărat plin de nevoi
Un baci l-a numit cioban
La a sa stână de oi
I-a dat fluier și cojoc
Și un clop mare pe cap
Să-și cânte doina cu foc
Dar l-a burdușit un țap
Pe-un motiv întemeiat
De ce e cioban aici
Dacă e licențiat
Să-și ia pe-al său drept servici
Neștiind că-n România
Acest drept a dispărut
L-a mâncat democrația
Și-aceia ce ne-au jefuit
Acum e prin Europa
A plecat din România
Păstrându-și portul și vorba

Apărând democrația.
Dar precum în Babilon
Limbile-s amestecate
Fiecare pe-al său ton
Își face a sa dreptate.
Dacă ești din România
Și-ai culoarea mai bronzată
Umbli peste tot aiurea
Orice poartă e-ncuiată
S-ajungi la capra de pod
Să cerșești un loc de muncă
Acel drept ce stă ca mod
De cei cu drept de porunci
Spunând să-ți faci bocceluța
Să pleci de unde-ai venit
Suportând tu umilința
Dreptului tău cuvenit.

8 ianuarie 2014

Adie vântul

Adie vântul printre amintiri
Ș-mi mângâie fruntea senină
În sufletu-mi renasc trecutele trăiri
Doar timpul nemilos este de vină.
Mai ieri pășeau pe brânci
Și încercau marea cu degetul
Cum poți să uiți năstrușniciile de-atunci
Doar timpul nemilos e vinovatul.
Să zbori nu e nevoie să ai aripi
Doar creierul îți este purtător
Chiar de-ai opus în bețe să te sprijini
Cu timpul ce am mers mână în mână!

11 august 2015

Să stăm de vorbă, iubito

Mă plimb prin trupul tău, femeie matură
Contopindu-mă în brațele tale
Salvându-ne reciproc gură la gură
Sunt unul din multele-ți petale.
Îmi tremură inima în mine
Cum ție frunza zvâcnește către soare
Să zbor cum păsările spre înălțime
Mă vei reprimi în brațele tale, oare?
Tu, de fapt, sunt eu, eu de fapt ești tu,
Câtă înțelepciune la fiecare
Ai dreptul, am dreptul să avem un atu,
Când viața noastră e pusă la încercare!
Totul cred ne vine de-acolo din cer
Apa, iubirea, zăpada, căldura și frigul,
Dar mai întâi de toate lumina, marele mister,
Cu toate că din când în când ne-ntâmpină amurgul.

7 august 2015

Muza

La București.

Din cauza ta s-a pornit un război în mine
Între neputință și dorință
Dușmanul, iubito, erai tu, se afla în tine,
Victoria-i bazată doar pe voință.
În fine!
Conflictul nu a pornit din realitate
Ar fi fost un fapt imposibil nepermis
Cum să-ndrăznești la asemenea fapte
Da' războiul a fost și-i permis doar în vis.
Am dreptate?...
Tu, dușmanul, o flacără roșie arzând
Cu aripile desfăcute, de curcubeu
Până în chingile întunericului luminând
Te luptai cu mine, ce mă credeau un zmeu.
Îmi pare rău!...
De vină este creierul și nu eu sunt!
Vorbind de echilibru în balanță
Ar fi contra gravitației pe acest pământ
Un singur lucru se iartă, ideea de speranță.
Tu ești cine ești, eu sunt cine sunt.
Doar sufletește va rămâne un legământ!

26 august 2015

Dedicație

Iubita mea, să nu te superi,
Că adesea cochetez cu ea
Cum Dumnezeu să te astâmperi
Când e de vină frumusețea?!
Și nu că tu ai fi de vină
Că sunt așa de-amorezat
O caut și-o admir că e virgină
Și o iubesc cu-adevărat.
Când mugurii se lasă la vedere
Și înveșmântată-i în parfum
Ea inima-mi tresaltă și sufletul o cere
Cum poți să nu te-abați din drum?
Ba, chiar pășesc la braț voios cu ea
Și nu-mi ajunge întreg pământul
Ce-i mai frumos ca primăvara,
De eu mă iau la-ntrecere cu vântul?!
Rog să mă crezi tu, toamna mea!

12 noiembrie 2015

Dincolo de nori

Dincolo de nori,
Anotimpurile dispar.
Iarna-i pe nicăieri,
Primăvara, toamna-s fără de hotar,
Lipsite total fără roade și flori.
Ele, stelele bolții,
Coboară până-n nori,
În puful spumos al nopți
Își odihnesc razele trezite de zori
Neobservate de-atâția trecători...
Dincolo de nori, în zare,
E universul Luminii,
Până sus la soare.
Unde trăiesc îngerii
Și visele noastre nemuritoare...
Dincolo de nori,
Ești tu, sunt eu și voi
Pământeni trecători,
Ai divinității călători,
Uitați de toate, de griji, de nevoi.
Zburăm fără aripi, ca o idee
Și gându-naripat
Spre Calea Lactee,
Dar nu uităm niciodată
De unde-au plecat!...

1 decembrie 2014

La fereastră

La Susai.

Deschideți larg fereastra
Dați mâna cu natura
Și ascultați pădurea cum vorbește
Cum foșnetul încet și lin văzduhul îl străbate
Iar cântul verdelui de brad, le dă măsura
Un stol de păsări ne vestește
Că iarna n-a trecut și viscolu-i aproape.
Deschideți larg fereastra, voi,
În zorii dimineții
Și trageți aerul adânc în piept
Visați că mergeți prin zăvoi
În căutatul elixir al tinereții
Nu vă lăsați de ani bătuți
Cu toții în natură avem același drept!

14 ianuarie 2018

Zevzecul

Sunt un zevzec
Astăzi am cam amețit
Și-am călcat pe bec
Știu eu ce mi-a venit?
Ieri la stână un berbec
M-a pus la pământ
Și iar am căzut pe bec
Vă spun pe cuvânt!
Doar o sticlă de vin sec
Am băut-o cu-n amic
Din nou am căzut pe bec
Era, amețit un pic!
Astăzi vrând ca să petrec
Repede m-am îmbătat
Și-am căzut din nou pe bec
Ție nu ți s-a-ntâmplat?
De trei zile tot încerc
Să mă fac cuminte
Dar iar am căzut pe bec
Că n-am ținut minte.
De-o fi una, de-o fi alta,
Eu totuși sunt cam zevzec
M-a părăsit și nevasta
Fiindcă mereu cad pe bec.

26 august 2016

În prag de iarnă

S-au dezbrăcat copacii în livadă
Și frunzele le-au pus la căpătâi
Lăsându-și crengile golașe să se vadă
Până în toamnele geroase și târzii.
Și vântul cu săgeți de promoroacă
Pătrunde aprig pe unde nu te-aștepți
Zăpada fulguită să se-aștearnă-ncearcă
În albul crud și rece al unei dimineți.
Și-ncet, încet, vântul se potolește
Iar fulgii de zăpadă coboară lin din nori
Și iată iarna așteptată la noi sosește
Acum chiar în prag de sărbători.

13 noiembrie 2016

Cântul ierbii

Când soarele își plimbă razele prin iarbă
Tresaltă fiecare firicel
Și din pământul reavăn ea se-nalță
Din mugurul firav, se naște-un cântecel.
Când ploaia vine-ncetișor,
Iarba ridică brațele-i spre nori
Și tremură nerăbdătoare cuprinsă de-un fior
De-i zi, de-i noapte, ea se trezește-n zori.
Când vântul o adie, cu mângâieri subtile
Se clatină în valuri, valuri,
În muzica stelară în plină fericire
Pe unde-ar fi, prin munți, câmpii sau dealuri!
Când vremea ierbii s-a făcut de coasă
Cu-o dăruire pură, vie,
Supusă datinei se lasă
Și în căpițe verzi s-adună pe câmpie!
Iar mugurii firavi spre soare se înalță!
Când luna-n nopțile senine
Lumina peste iarbă și-o revarsă
Văzduhul e cuprins de-o mare simfonie
Iar cei îndrăgostiți în ritmul ei valsează!

26 noiembrie 2016

Iubiți pietrele

La Mikonos.

Iubiți pietrele
Ele au fost cândva pământ
În care au crescut roadele
Timpul în pietre le-au prefăcut
Glasul pietrelor
Murmură-n stânci
Pe fundul mărilor
În temelia caselor
În albia oceanelor
În asfaltul drumurilor
În înaltul munților
Păstrând istorii de acum și de-atunci
În glasul pietrelor sunt scrise
Și cele zece porunci!
Iubiți stâncile,
Precum vă iubiți și aproapele.

6 august 2016

Scânteia

Când universul din acel big-bang a explodat
A fost nevoie de la Dumnezeu de o scânteie
Așa cum din tranșee eroic un soldat
Pornește la atac cu foc de artilerie
Cum Prometeu mai iute ca potopul
Coboară din Olimp și dă mulțimii focul
Și cum Brâncuși din lemnul pentru foc
Dă formă infinitului iar timpul stă pe loc.
Ca să coboare „Luceafărul" din univers
Eminescu l-a adus pe raza unui vers
Totul și toate s-au născut pe o idee
Pornită de la Dumnezeu cu-a lui Scânteie!

20 ianuarie 2014

Pomana porcului

O aștepți și-ți plouă-n gură
Cu gândul la șorici și-o țuică fiartă
O mămăligă caldă, lângă-o tochitură
Și-ți plângi de milă, de când stomacul o așteaptă.
Se duce zvonul pe la neamuri, prin vecini
Că astăzi a sosit sorocul
S-aude guițând și lătrături de câini,
Într-adevăr, s-a tăiat porcul!
Și vâlvătaia focului de paie
Se-ncinge pe eroul așteptat.
Mirosul de șorici la nas te taie
Și doi călăi îl iau la curățat!
Îl opăresc cu apă pe măsură
Șoricul să se frăgezească.
Din când în când o țuică; mai trag o-nghițitură,
Ca stomăcuțul să se pregătească!
Și repejor se-ntinde-n casă-o masă
Cu fripturică, tochitură, cu de toate,
S-adună toți, ca mămăliga să nu se răcească
Și bagi de toate-n tine pe îndestulate!...
Deatâta poftă ai uitat un lucru important
Făr' să extragi din toate-un radical.
Și rezultatul este-acel neașteptat
Din toate-aceste pofte, ajuns-ai la spital!

22 decembrie 2016

Arabela

Se șterg pe frunte, de noapte, munții
Cu valuri de lumină-n zări
Iar pe cer jumătate-a lunii își caută părinții
Și tot pământul se îmbracă în culori.
Clepsidra curge, curge-n pas cu timpul
Clipă de clipă, cu-n scop anume.
Așa cum zeii au stăpânit Olimpul
Și Arabela-și stăpânește al său nume.
Aici la ea sau acolo-n Caraibe
Cei prin nisipuri plimbată-n caravană
Palate ca-n povești, turistă în colibe
Cu frumusețea-n sine apare ca o zână.
Și răspândește-n juru-i bunătate
Dorind a fi iubită și a iubi pe-acela
Ce rusește să intre în a ei cetate
În micul său Olimp frumoasa Arabela.

Dacă vii

Cântul tău mă înspăimântă
Vântule de miază-noapte
Valul mării se frământă
Toamna este pe aproape.
Iar pădurea se dezbracă
Pregătindu-și așternut'
Roadele din câmpuri pleacă
Bruma din cer a căzut!
Păsările călătoare
Și-au făcut bagajele
Sunt în geana zărilor
Flutură-aripioarele.
Cerne, cerne lapovița
Toamna stă îngrijorată
Iarna a deschis portița
Și sosește de îndată.
În rochia-i de mireasă
Coborâtă dintre stele
Peste tot giulgiul și-așază
În covorul plin de perle.
Toamnă, ții porțile
Întru totul ferecate
Lasă provocările
Și de noi nu te desprinde!

25 august 2016

Minunea

La Mykonos.

Se-ntorc bărcile din largul mării
Pescarii vâslesc ca-n vremurile apuse
Soarele coboară în umbra înserării
Pe țărm peste tot luminile-s aprinse.
Forfota străzilor din ce în ce tot crește
Roiesc prin magazine oamenii cu priviri curioase
Tot ce-ți dorește inima, aicea se găsește
Iar gazdele primitoare ne zâmbesc bucuroase!
Dând totuși timpul la-nceput
Când în Mykonos nimic nu era
Ea, marea, încetul cu încetul totul a înfăptuit
Cu bogățiile necesare vieții ce le purta
Și cum de la primul pescar totul a început.
Și astăzi mereu marea ne cheamă
Cu valurile săltând către maluri
Și ne-adună la sânul ei ca o mamă
Mândră de ale ei fapte și-nalte idealuri.
Mykonosul cu-a lui munți, cu-a lui dealuri și văi
Ce-a răsărit din piatră seacă
Prin oamenii vremurilor, deveniți cu timpul eroi
Ce cu mintea și brațele lor au putut minunea s-o facă!

8 august 2016

Azi lumea

Azi lumea s-a întors cu fundu-n sus
A dispărut șotronul și zarva din incintă
Nu se mai sare coarda și șoaptele s-au dus
Doar păsări au rămas și-n lipsa lor ne cântă
Copiii în computer își spun ce au de spus
Părinții aleargă cu traista în băț
Umblând cântători prin lume
De traiul de acasă au prins dezvăț
Trudind pentr-un coltuc de pâine!
Copiii-n lipsa lor își caută-alinarea
Să fie mângâiați din când în când
Bunicii abia își mai țin suflarea
Iar ei se-mpacă de dorințe doar în gând!
Acasă de-ale gurii și câte alte sunt
Vin expirate, infectate, de peste mări și țări
Avem de toate; păduri și ape și-un nelucrat pământ
Iar viața ni-i dictată de alte legi și vreri!
Noi cei ce-am fost al Europei frunte
Și le-am umplut cu grâne-a lor hambare
Ne fac azi hoți, pungași și-o seamă de insulte,
Precum c-am fi bandiți la drumul mare!
Necazul se împarte parte-n parte
Și un străinii poarte-ntreaga vină.
Democrația, libertatea au fost acaparate
Și răul a pornit la noi, din rădăcină
Căci am fugit de dracul, găsindu-l pe-al său tată
Pe comuniștii flămânzi rămași fără de os

Vânzând pentr-un câștig averea noastră toată
Trecând-o fără de rușine, doar în a lor folos!
Nu vreau a da un nume, c-acestea vor dispare
Dar ei trăiesc acum cu musca pe căciulă
Ca porcii se hrănesc cu-ndestulare
Trăiesc și vor trăi încătușați de ură!
Azi lumea s-a întors cu fundu-n sus
A dispărut șotronul și zarva din incintă
Nu se mai sare coarda și șoaptele s-au dus
Doar păsări au rămas și-n locul lor ne cântă
Copiii în computer își spun ce au de spus.
Dar soarele nu-i toată ziua, el are și-un apus.

8 aprilie 2012

În noii ani

În anul nou ne pregătim să trecem
Nu ca în anii ce au fost
Cu planuri noi ce-o să le facem
Ca socotind să aibă toate-un rost.
Lăsând în urmă câte și mai câte,
Vremelnicele sănii ce le-am avut
Pe un răboj înscris cu-a sa pecete
Notându-le pe toate la trecut!
Vreau doar lumină și dreptate,
Sosit-a timpul așteptat și mult dorit
Că prin voința neamului se poate
Ca visul națiunii noastre să fie împlinit.
De-aceea în prag nou vin cu-o mare
Să se audă, de la opincă până la vlădică,
Să vină în sfârșit noua schimbare
Cu generațiile noi ce se ridică.
Să ne întoarcem toți la vatra românească
Să nu mai stăm în lume ca fugarii,
O Românie nouă dorim să se renască
Să nu ne irosim degeaba-n viață anii!
Treziți-vă, politicieni aleși de-a valma
Inconștienți și rupți de neam și țară
Venit-a timpul ca să vă dați seama
De noi ne-ntoarcem, voi să plecați afară,
Și-atunci am scăpa și noi de o povară!
Aceasta e dorința și urarea-n noul an
A generațiilor noi ce se ridică,

Ca România să ajungă la stand european
Să nu mai stați în calea noastră ca o piedică!
De-aceea, dragi români de pretutindeni,
Ce țara-n timp de vitregii ași părăsit,
Sângele apă nu se face, de altminteri,
Vă așteptăm cu drag ca să vă spunem:
BINE AȚI VENIT!

31 decembrie 2016

Fericirea

Eclipsa de soare, superluna si echinocțiul de primăvară au venit astăzi 20 martie de Ziua Internațională a Fericirii. Pentru o asemenea ocazie deosebită, iată și a doua poezioara pe care am pregatit-o...

Ce e fericirea oare?
Când iubitul îți oferă-o floare
Când un copil în viața ta apare
Când ai mai prins o zi înălțătoare.
Ce e fericirea oare?
Când ura dintre noi dispare
Când știm dușmanului să-i dăm iertare
Când pacea nu mai stă între hotare.
Când prunul ce-ai născut s-a făcut mare,
Și când speranța ce-i ultima nu moare!...
Ce e fericirea oare?
Este lumina dăruită de la soare...
Ce e fericirea oare?
E o scânteie, e o boare,
Când inima în pieptul tău tresare,
Când știi din viața ta să faci o sărbătoare.
Acesta e răspunsul la marea întrebare!

20 martie 2015

Fericirea

P. S. Special pentru Marius Moga.

Varianta a II-a
Mi-am făcut frumoasă casă
Mi-am ales și o mireasă
De burlăcie nu-mi mai pasă
Aleasa mea să o iubesc și să mă iubească.
Da, da, da să mă iubească!
Alergăm voioși pe stradă
Ca fericirea noastră să se vadă
Iubitei la chitară-i cânt o serenadă
Și-i spun cât mi-e de dragă.
Da, da, da, cât mi-e de dragă!
O serenadă de iubire
La balconul plin cu flori
Cu inima zvâcnind de bucurie
Și-ai dragostei năbădăioși fiori!
Da, da, da, nebădăioși fiori!
Iubito, aleasa mea din flori
Coboară pe strune de chitară
Și sufletul mi-l umple de comori
A câta oară, a câta oară?
Da, da, da, a câta oară?
Hai să zburăm dincolo de nori
Da, da, da, dincolo de nori!
Hai să pornim în zori dincolo de nori!
Da, da, da, dincolo de nori!

29 noiembrie 2014

Mija

Mijește primăvara pe colină
La copaci țâșnește viața de sub scoarță
Ghioceii scos-au capul la lumină
Și mieii pe câmpie să zburde-nvață!
Un fluturaș încearcă zborul,
Albinele în crâng au dat năvală
Strângând cu grijă de pe flori nectarul
E semn că a venit frumoasa primăvară!
Cucul sosi-ta în zăvoi și iată
Fiind de oameni numărat
Și mai ales de-ți cântă-n față
Câți ani de viață prin cântec el ți-a dat!?...
Și ca o frumusețe a naturii cântă ea,
De toate-n jur pulsează
Ca o regină-ncoronată pupăza
La hărnicie te îndeamnă dis-de-dimineață!
Aceasta-i primăvara frumoasă ce-a sosit
De-aceea-i se cuvine o urare:
Primăvară, bine ai venit!

8 martie 2017

Te aștept

Te-aștept pe-aleea florilor
Te-aștept, iubirea mea, să vii
Pe aleea crizantemelor
Și a parfumului suav de trandafiri.
Pe banca-ndrăgostiților să vii
Cea dulce-a sărutărilor
Purtându-ne în nopți târzii
Până spre geana zorilor!
Te-aștept să vii
Te-aștept să vii
Te-am așteptat și te aștept,
Iubirea mea, să vii
Cu inima zvâcnind în piept
Și tu nu vii, și tu nu vii!
Te-aștept, te-aștept să vii
Te-aștept, iubirea mea dintâi!

19 septembrie 2015

Iubirea nu-i un vis

Ceva mi-a spus că te iubesc
Ceva s-a întâmplat cu tine
Am vrut, am vrut să te-ntâlnesc
Dar te-am văzut fugind de mine
Am vrut atunci să-ți reproșez
Indiferența ta, pe față
Mărturisindu-ți al meu crez
Iar tu plecai cu altă față.
Iubesc ceva ce nu există
Doar într-un vis de-a mai spera
Iubirea mea e interzisă
Când tu iubești pe-altcineva.
Dar nu mă lasă inima!
Acuma stau și mă gândesc
Mereu la fericirea ta
Am voie-n gând să te iubesc
E dreptul meu, speranța mea!
Iubesc ceea ce nu există
Doar într-un vis de-a mai spera
Iubirea mea e interzisă
Când tu iubești pe-altcineva.
Ceva s-a întâmplat cu tine
În ochii tăi adânc privesc
E adevăr sau o minune
Tu mă iubești, eu te iubesc!
Iubesc ceva ce-acum există
Nu e un vis, este real

Iubesc, iubesc, sunt fericită,
Iubirea e supremul ideal!

17 aprilie 2015

În căutarea iubitei

Vulturul, după înfățișare,
Are gând de-nsurătoare
Și-a făcut cale aleasă
La mândra vulturăreasă!
A ieșit puțin scandal
Și acum, care pe care,
Au pornit o luptă mare!...
Vultureasa fiind convinsă
Că rivalu-a fost învins
A fost fermă și precisă
Pe vultur, între aripi, l-a cuprins!
Vulturul e fericit
Că visul i s-a-mplinit!

16 noiembrie 2016

Unde, vară, ai plecat?

Vară, vară, ai fugit,
Te-ai urcat în pomi, în vii,
Și în codrul ruginit
Mi-ai fost dragă, tu să știi.
Acum stau și meditez
La vara ce a trecut
Tot ce-a fost parcă visez
Toamna-i un nou început.
Mustul a-nceput să fiarbă
Frunzele-au îngălbenit
Prin livezi e mare zarvă
Merele s-au înroșit.
Iată a-nceput culesul
De pe câmp totul se strânge
Patronează tulburelul
Pastrama pe jar se-ncinge.
Toamnă, toamnă, dragă toamnă,
Noi cu toții te iubim,
Tu ești marea noastră doamnă
Și-n cântece te slăvim!

1 septembrie 2016

Timpul

Timpul își are și el anotimpul
Și nu e factorul suprem
Natura le ține rândul
Păstrându-le ca într-un ghem.
Primăvara le dă drumul
Cu primii ghiocei.
Renăscând viața și timpul
Cu tot alaiul după ei.
Cum un copil e primăvara
Cu muguri, frunzulițe, flori,
Spre majorat crescând cu vara
Natura peste tot e-n sărbători!
Când am ajuns la majorat
Se cere timpului și vieții să-și dea vama
Natura, ea i-a obligat
Ca să le primească toamna!
Și-așa fără ca să-și dea seama
Că misiunea lor s-a-nfăptuit,
Venit-a peste ei, ea, iarna,
Și-acum iată-i că-au încărunțit!
Reîntregind al său sistem
Natura-ncet lucrează,
Desfășurându-și al său ghem
Cu primăvara ce din nou se instalează!

15 octombrie 2016

Geo Călugăru la 75 de ani

Așa a fost să fie și i-a fost scris
Povestea-i simplă aparent, dacă gândești
Geo Călugăru în mod precis
Zburat-a-n lume de la Mărășești!
Acolo unde istoria s-a scris
Ieșind la luptă în izmene cu arma-n mână
Dușmanu-a fost învins
De nimeni altul, ci de nația română!
Copil fiind prin gară se plimba
Și a-nceput ca să citească scrisul pe vagoane
De la locomotiva învățat-a de-a umbla
Iar leu-n buzunar dacă-l avea, lua bomboane!...
Prima lucrare scrisă ce-a făcut
A fost numele său în ea
Atât de mult acesta i-a plăcut
Încât s-a cununat cu poezia!
De-atuncea până azi și mai departe
La frumoasa vârstă de 75 de ani.
Și-a scris opera, carte după carte,
Iar ca actor, poet și scriitor, are mulți fani
De-aceea, dragă Geo, pe drept ți se cuvine
Urarea din suflet: Să trăiești întru mulți ani!
LA MULȚI ANI!

Aventura

La Split, Croația.

Pasărea din cer, pasărea măiastră,
Purtată-n adieri mediteraneene,
Plutește între cer și marea albastră
Cu munții ce admiră bătând din palme.
Josul, cu susul, ca un miracol se unește,
Clocotul zilei răscolește-n jurul
Pentru moment totul încremenește
Pământu-i atins, începe sejurul!
Un cântec s-aude în zarea-nsorită
Doi pescărași îndrăgostiți baletează
Natura, mireasa mereu pregătită,
Se lasă curtată, se lasă cuprinsă
De cei ce-o-ndrăgesc de cei ce-o visează!
Zefirul se zbenguie-n vele
Armata de vase, catargu-și arată,
Se clatină marea, vrând fața să-și spele
Primindu-și oaspeții ca-n fiecare dată.
Începe, începe sejurul
Cu barca fantomă pe mare plecată
Se-avântă, se-avântă, în luptă cu valul
Spre zări nevăzute vreodată!
Cu aripi de vele, cu aripi de minte
Zburăm în universul necuprins
Abia mai putem să ne-aducem aminte
De-am fost plecați în real.
Sau fost-a ce-a fost doar un vis!?

19 august 2012

Ce bine-i

La Split, Croația.

Ce bine-i să fii bucătar
Pe-un vas cochet cât mai mic
Fie pe-un lac sau ocean
Stăpânit doar de polonic!
Să-ți cânte ciorba-n proțap
Ardeiul doar limba să-ți ardă
Din când în când câte-un crap
Să-noate în mujdei și salată
Mușcând pofticios fără frică
Din blânda și blondina mămăligă!
Pecetea-i paharul cu vin
Ce gâlgâie ca ploaia-n șosea
Și-neacă amaru-n pelin
Să fii bucătar, viață „grea”!
Aș vrea, aș vrea, aș vrea.
Pe o farfurie zburătoare,
Să fiu bucătar cosmonaut undeva
Să dau marțienilor de mâncare!...

19 august 2012

El și ea

Anii vin și anii trec
Sub același soare sfânt
Amintirile se-ntrec
Urme pe acest pământ.
Au fost și copii și-adulți
Și făuritori de vise
Ajungând îndrăgostiți
Dându-și start sentimentelor aprinse!
El-Romeo, Ea-Julieta,
Împreună s-au vrăjit
Precum pe boltă cometa
Cu lumina-i i-a-nvelit.
Anii au trecut cuminți
Precum apa de izvor
Ei au devenit părinți
Lăsând urme-n viitor!
Viața lor e un tezaur
El mire și Ea mireasă
Iată-i la nunta de aur
Cea de platină urmează!

12 mai 2013

Sperlongo

Italia.

Italia
A fost așa cum am sperat
Și am sperat atât de mult
Să fie precum s-a-ntâmplat
O evadare – un vis plăcut.
N-au ochii de astăzi cum să creadă
Minuni, istorii, mărturii
Atât cât le-a fost dat să vadă
Ce-a fost pe-aici de-a lungul vremii!
O lume veche ce-a trăit
Mărșăluind voit sau nu pe drumuri
Cetăți, imperii au construit
Crezându-se stăpânii lumii
V-am spune ce-i de azi privind!
Dar toate vin și toate trec
Atunci, acum, sau poate-n viitor
Cum soarele cu norii se petrec
Așa și omul prin istorii e trecător?
De-i important sau nu tot ceea ce rămâne
La timpul lor, astâmpărând nevoi, orgolii,
De toate-au fost cu gânduri bune sau nebune,
Cu toții le vedem, până și orbii!
Să fie-adevărat tot ceea ce azi mă-nconjoară?
Ruine, bastioane, cetăți, de negură cuprinse
Bătaia ceasului din turn răsună-a câta oară?
Trezindu-mă din frământări, trezindu-mă din vise!

9 iulie 2011

Sărbătoare

La Vintileasca, Vrancea.

E sărbătoare, bat clopotele la Vintileasca,
În liniștea acestui colț de rai
Și credincioșii s-au trezit, bună dimineața!
Iar păsările cântă precum Zamfir din noi.
Lumea încet, încet, coboară spre altar
Să-și facă rugă la iertarea de păcate
Nevrednicia aici e-un caz mai rar
E liniște și pace la Vintileasca în cetate.
A fi turist aici, e-o șansă, o plăcere,
Localnicii sunt unici precum și acest munte
Te simți de-al lor și-n suflet premenire.
Și-ndeplinirea viselor dorite!
La Vintileasca azi e mare sărbătoare
Bat clopotele și slujba a-nceput
Lumea a ieșit pe drum cu mic cu mare
Veniți în raiul omului, ce el l-a construit!

9 iulie 2016

Turneu național, 2017

„Sentimente”! cu Loredana.

La Craiova, Pitești, Râmnicu Vâlcea, Brașov, Iași,
Bacău, Constanța, Galați, Buzău, Ploiești, Cluj,
Oradea, Timișoara
Când vine Loredana cu un show
Un soare nou răsare
Și peste tot e mare sărbătoare, ceva nou!
Iar norii pleacă toți pe vânt călare.
Când Loredana
Pe scena teatrelor apare
În ropote de aplauze răsună sala
Cu primăvara-n glasu-i de privighetoare!
Când cântă pe scenă Loredana
Se-adună notele în grabă și-ncepe „nebunia”!
Și-atunci se-ntâmplă și minunea
Iar grijile dispar și-ncepe veselia!
Când ne cuvântă Loredana
Până la stele, glasu-i se înalță
În vraja strunelor ea mânuind chitara
Și inimile în ritmul muzicii tresaltă!
Aceasta-i Loredana frumoasă și modestă
Când e pe scenă, e-a muzicii regină.
Aplauzele și bisurile valoarea e-o atestă.
Iar în mulțime o apariție „divină”!

6 martie 2017

Din nou la Vintileasca

Vintileasca, Vrancea.

Ca o Golgotă te înalți
În a istoriei tezaur
Cu voievozi, robi împărați
Purtând pe cap cununi de laur.
Aicea Dumnezeu și-a pus pecetea
Iar frumusețea s-a născut
Adam și Eva au făcut perechea
În raiul lor de început.
Olimpul românesc pe-naltul loc
Traian și Decebal, Ștefan cel Mare
Și astăzi vrednicia părintelui Potop
Se-nalță către cer credință și-nchinare.
Noi, robii zilelor de azi
Ai frământatelor istorii
Am rezistat precum pădurile de brazi
Păstrând cât vezi cu ochii
Tradiția, legenda marilor victorii,
Numele Domnului, fie lăudat!
Pentru acest măreț și vrednic colț de rai!
Unde noi astăzi în sfânt locaș ne-am adunat,
înVintileasca, pe mioritic plai!

24 iulie 2017

Când primăvara

Când din colțul de iarbă
Și mugurii țâșnesc la viață,
Când ghioceii apar din ultima zăpadă
Urzicile ne-oferă prima lor verdeață
Avertizându-ne să fim atenți că-nțeapă!...
Tu, bătrâne, devii prin amintiri copil
Și ieși odată cu mieii pe câmpie.
Nu-ți mai respecți orgoliul și-al tău stil,
Iei primăvara la braț cu mare bucurie
Și-amestecat printre copii în cânt de păsărele,
Creezi în jurul tău o-ntreagă armonie!
Da, primăvara e-o nouă tinerețe,
La tot ce toamna a cedat.
Uitând de griji, de bătrânețe,
Pornești o nouă aventură, cu natura ce a reînviat!

18 martie 2017

Așa a fost

„A fi sau a nu fi”, aceasta-i întrebarea!?
Și-a fost, a fost cu prisosință,
Așa precum și așteptarea,
Spectacol de muzică, lumină, clădit cu sârguință!
Spectatori de nu-ncăpeau în săli
Copii ca albinele-n știubei
Spectacol nemaipomenit, de gală,
Cu Loredana strălucind în muzică și în idei!
Cu spectatorii în picioare
În ropote aplaudând
Constanța e în sărbătoare
Și muzica în zborul pescărușilor plutind!
Întreaga sală, un cor de voci la unison,
Binevenita armonie
Cu „Agurida” și Loredana într-un ton
O atmosferă de vis și bucurie!

13 martie 2017

Doamna Ghica

A fost o fantezie, un vis,
Al nostru din vremurile-apuse
Din lumea basmelor, din paradis,
O fi adevărat, Doamne, Iisuse?!...
Minunea totuși s-a întâmplat
Da, doamnă Ghica, stăpâna,
Din castel, din cel portret de pe perete atârnat,
Coboară printre noi, coboară Zâna
Cu adevărat!...
Și toate și totul din castelul bântuit
De vampiri și de fantome
Pe loc au dispărut, s-au risipit
În lumea de dincolo, de unde au venit!
În clinchet de pahare și-o muzică stelară
O-ntâmpinăm cu brațele deschise
Așa cum curte veche o-ntâmpina odinioară
Trăind cu-adevărat și nu din vise!

6 iulie 2016

La Constanța

Turneu Național Loredana 2017
Mai sunt și zile mohorâte la Constanța
Cu ploi, furtună și marea agitată
Cu toate acestea, nu-ți pierzi speranța
Și-aștepți să vină vremea de tine cântată!
Pe litoral doar zbor de pescăruși
Și-n larg vapoare călătoare
Iar oamenii lipsesc de parcă-ar fi ascunși
Doar soarele sclipește, acolo-n depărtare!
Da, sunt semne că vine ziua așteptată
Atunci când pe nisip te perpelești la soare
Când lumea năpustește-n mare și înoată
Când viața în Constanța devine-o sărbătoare.
Dar mai sunt și zile mohorâte în Constanța
Cu ploi, furtuni și marea agitată
Cu toate-acestea nu-ți pierzi speranța
Și-aștepți să vină vremea de tine căutată
Așa cum s-a-ntâmplat și se întâmplă de fiecare dată!

13 martie 2017

„Sentimente” la Galați

P.S. Ca informație utilă Pește a fost puțin pentru-o așa măsură!

Și nu c-a fost masa săracă
Și burțile sunând a gol
Dar gurile au început ca să se-ntreacă
Precum mașinile la semafor!
Când peștele sosit-a-n farfurie
Prăjit și bine rumenit
E bine c-acest lucru să se știe
Că toată „Agurida” l-a dorit!
Și cum Iisus cândva înfăptuia minuni
Cu pâinea și cu peștele de-atunci
Așa și la Galați ea, Loredana,
A dat pocnind din degete porunci!
Și peștele s-a răspândit la fiecare
Fără scandal sau îmbulzeală
Și părăsind mesenii-a lor mâncare
Au dat cu gurile pe peștișori năvală.
E necesar de stabilit
Că la minunea ce s-a petrecut
Aicea la „Galmondo”, unde-a fost prăjit
La nimeni vreun oscior n-a sta în gât!

14 martie 2017

La Poiana Brașov

La Poiana Brașov, Hotel „Alpin”

Se vântură picăturile de ploaie
Din văzduhul cerului de nori
Pe drum s-au înzdrăvenit șuvoaie
Iar streșinile se-adună-n curgători.
O vrabie se scaldă în băltoacă
În ciripitul vesel și zglobiu
Căldura zilei să-i mai treacă
Până ce soarele în nori se-ascunde în târziu!
Lumina a apărut la geană
Urcând, urcând, spre-naltul cerului
Iar norii au luat-o toți la goană
Și vrăbiuța îi dă drumul trilului!
E iar lumină în poiană
Și brazii freamătă ușor
Un curcubeu îndrăgostit reclamă
Obrăznicia singulară-a unui nor!

11 iunie 2016

Geamătul mării

L Pelion, Grecia.

Nu geme că o dor măruntaiele
Că delfinii nu-i dau ascultare
Că din toate părțile o bat vânturile
Sau că o ustură rănile de atâta zare!
Nu geme că țărmurile, stâncile
Nu o lasă în libertatea dorită
Și-i sparg fără milă valurile
Sau că pescărușii o lasă părăsită.
Nu geme că-i este dor de ocean
Care și el e un frate de suferinți
Și că ele, caracatițele, fac în adâncimi cancan
Și că peștele de aur nici nu există.
Nu geme că e vremea rea sau bună,
Sau că vapoarele mereu o frământă
Nu geme așa de nebună
Cine are urechi s-o audă de-atâta tristețe ea cântă!
Geme când nopțile sunt fără lună,
Când oamenii la apus de soare o părăsesc
Când peste-ntinsuri nu mai are lumină
Se simte în singurătate și cei doriți nu o mai iubesc!
De singurătate se teme
Și de aceea în nopțile întunecate ea geme!

9 iulie 2015

Positano

În vacanță la Positano, Italia.

Tace pământul ca un bătrân pe gânduri
Și marea-l mângâie, cum un zefir pădurea
Ei, pescărușii voiajează-n cârduri
Doar valurile se zbenguiesc aiurea.
Robust și harnic granitu-n munți se urcă
Ducând pădurea-n spate pân'la soare
Și îndrăzneț și sever spre ceruri se aruncă
Lăsând ca stelele să se coboare-n mare.
Dar mai întâi de toate-a fost cuvântul
Pe care neclarul din slăvi rostitu-l-a
Și-a construit cu el și cerul și pământul
Și oamenii ce sunt doar creatura Sa.
Și cum porunca dată-a fost să ne iubim
Și să creăm la rândul nostru: viață, cetăți și frumuseți
Cuvine-se lui Dumnezeu cu totul puterea să-i slăvim
Și soarelui ce vine de cu noapte-n dimineți.
Minunea se numește Positano și există
Și s-a născut cum un copil se naște
Natura fără Positano eu cred că era tristă
Și oricine lucrarea aceasta-o recunoaște.
Se spune că viața a apărut țâșnită dintre ape
Urcând spre-nalturi, treaptă după treaptă
A trebuit ca omul din când în când la ea să se adape
Și-a construit un Positano frumos ca o cetate.
Această fantezie cosmică și totuși omenească
Unică-n felul ei precum Mediterana

Și necesară și absolut firească
Astăzi ea ne oferă splendid această panoramă!

23 iulie 2014

Când vin copiii-n Positano

La Positano.

Când vin copiii-n Positano
Ei totul văd în felul lor
Clădirile precum un joc de domino
În țara sfântă și frumoasă-a jucăriilor.
Castelele pierdute printre stânci
De unde zâne Cosânzene des oftează
Sunt ferecate de-al zmeilor porunci
Iar Feți-Frumoșii lumii le salvează.
Pirați au sosit în port să cotropească
Și dau năvală peste tot
Iar Rocco cel viteaz orașul îș salvează
Și îi alungă pe pirați din port.
Pe străzi, piscine și-n frumoasa plajă
Copiii fac castele de nisip și fortărețe
Și-n apa mării navele-și lansează
Vrând lumea la pacea din jocul lor să-nvețe.
Când vin copiii-n Positana
Alt soare la răsărit răsare
Și veselia umblă peste tot cu caravana
Iar viața aici devine-o sărbătoare!

25 iulie 2014

Capri

Precum un mastodont la început
Așa părea să fie
Și altceva nu ar fi fost de conceput
Dar azi cu majuscule-n istorie.
Numită de aleși ca tron împărătesc
Încă-nainte de Hristos
Unde legenda cu-adevărul locuiesc
Rămâne totuși ca un loc misterios.
Aici a fost și iadul dar mai presus „el" raiul
Păcatul că mergeau mână în mână
Când s-au ales cum grâul din neghină
Dintr-un întreg alaiul
Și a rămas cum astăzi a fost dat ca să rămână.
Capri, o fostă curte-mpărătească
Măreață chiar cât un imperiu
Pe-al cărui tren urcatu-s-a Tiberiu
Vrând lumea-ntreagă să o stăpânească.
Aici căzut-au capete, iar altele s-au ridicat
Cruzimea și iubirea egale în balanță
Așa cum socotit-a marele-mpărat
Cu dreapta sau nedreapta sa instanță.
Se spune că: „Pasărea pe graiul ei dispare",
Moneda și-a întors cealaltă față
Și a venit și crunta răzbunare
Tiberiu fost-a condamnat de propria sa viață!

27 iulie 2014

De ce plâng stâncile la Positano

La Positano.

De ce plâng stâncile la Positano, oare?
Că munții frumoși ce au fost, acum nu mai sunt,
Plâng întruna jelindu-se la lună și la soare
Pentru că oamenii, vremurile, adânc i-au ciopârțit.
Și s-au urcat pe ei punându-le în spate
Ca niște hoți ieșiți la drumul mare
Clădind mereu cu lăcomie pe răni nevindecate
De nimeni și nimic nu le-a mai stat în cale.
Plâng stâncile la Positano, zi și noapte
Cu lacrimi mari ce transformatu-s-au în liane
Și-aud în ele bătând flămânde târnăcoape
De-o lume cuprinsă de panică și foame.
Azi munții sunt doar îmbrăcați cu case
Lăsând pădurile să zacă-n temelii
Iar înălțimile-au rămas golașe
Cu scobituri în ele, de parcă-ar fi pustii.
E-atâta frumusețe aici, privită în oglindă
Dar dincolo de nea acolo-n depărtare
Natura păgubită stă la pândă
Și răbufnirea ei poate oricând apare.

28 iulie 2014

Sunt pașă, neam de beduin

În vizită în „țara” beduinilor.

Am fost și eu ca toți copiii
Cum toți copiii sunt zglobii
Am fost cowboy și poate și bandit
Dar nicicum nu m-am gândit
De toate-am fost, dar nu nebun
Să cred că în real există-un beduin!
Credeam că totu-i o poveste
De-a lui Coșbuc, un vechi străbun
Care știu eu, ne-a dat de veste
Cum Făt-Frumos sau un Păcală
Ar exista și-un beduin!
Acum, acum la bătrânețe
Sunt în mașină oameni buni
Și-s stăpânit de-a mea tristețe
Că trec prin „țara” lor de beduini!
Și sunt închiși în falsul modernism
Nescoși din vechiul lor mod-rok
O fi din răutate sau cinism
Poate nu vor sau n-au avut noroc
Să fie cu civilizația acolo la un loc!

11 ianuarie 2015

Versul

Versul limba poeziei
De la cer pân' la pământ
Umblă-n lumea fanteziei
Pentru-o literă-un cuvânt.
Și-mpreună își iau zborul
Cum un stol de păsări albe
Ce construiesc viitorul
Colierului de salbe!
Ce împodobesc cu grijă
Zâna poeziei mamă
Ce poartă pe-a sa aripă
Versurile puse-n ramă.

Mărturisire

Drama copiilor părăsiți
Da, tufa-n care m-a lăsat
Mi-a fost o mamă și tată
Iarba cu adieri (de vânt) m-a mângâiat
De razele de soare fost-am dezmierdată.
Roua dimineții, pieptul ce l-am supt
Somnu-mi dulce de îngeri legănat
Frunzele căzute fost-au așternut.
Iar Dumnezeu cu dragoste m-a apărat.
Găsită am fost de-un suflet rătăcit
Care cândva fosta și ea mamă.
Cu dragoste și milă la mine a venit
Și viața mi-a salvat de-această dramă.
Astăzi întorc privirea și recunoștința înapoi
Și-mi văd în viață-a mea plecare
Ce m-aș fi făcut, oameni buni, fără voi
Și ea s-ar fi ales de mine, oare?...

30 septembrie 2014

La Marea Moartă

Eu nu știu ce s-a întâmplat?
Eu văd ce este-acum adevărat
Am pus piciorul pe-un pământ
Fără vreun crez, vreun jurământ
Plouă și plouă, ca din găleată
Aici pe malul mării zisă Moartă
Nu văd în jur decât pământul sterp.
De ce, de când? Încerc, dar nu pricep.
Pe boltă nori învălmășiți
De frig și vânt înlănțuiți
Și plouă, plouă, ne-ncetat
Eu știu că aicea e pustiu, așa am învățat
N-aș vrea și cred că ce-am văzut, nu este-adevărat!
De ce pământul e așa sărac, când plouă, plouă, ne-ncetat!
Cum poate fi aceasta o Mare Moartă
Când ea este și de turiști înconjurată
Cu plajă șezlonguri și umbrele
Cabane-n jur grătar și floricele
Fripturi în jur de-ți mută nasul
Și veselia-i peste tot, e la tot pasul.

Ghiocelul

Dedic acest Mărțișor nepoatei mele, Elena, fiicei mele, Loredana, și tuturor copiilor și mamelor din țara noastră. La Arad.

Picătură de zăpadă
Ai căzut oare din cer?
Floare mică și plăpândă
Al naturii giuvaer!
Am acum de tine parte
De-un clinchet de clopoțel,
În ziua de unu' martie,
Micuțule ghiocel!...
Să te pun la butonieră
Să vadă zăpezile
C-ai sosit, e primăvară!...
Plecați voi, nămeților,
Că vă prinde soarele!

1 martie 2015

Între soacră și noră

La Cluj.

Soacra zice către noră:
– Uite, soarele-i fierbinte!
– Tu nu vezi c-afară plouă,
Ce-ți trecu așa prin minte?
Din iubire, mamă dragă,
Chiar dacă afară plouă,
Soarta între noi s-aleagă,
De putem sta amândouă!
– Tu crezi că am benghi în frunte?
Sau coarne să te împungă,
Între noi e-o-ngustă punte
Cine-n capăt să-i ajungă?
– Eu sunt capra, tu ești varza,
Și urmează-un sacrificiu:
Varza o mănâncă capra,
Divergența se rezolvă din oficiu!

2 martie 2015

Dragoste cu năbădăi

La Bacău.

Ea se jură că nu fură,
Către soțul ei iubit.
Dar s-a dus cu altu-n șură,
Pe fânul proaspăt cosit!
El, furat de dragoste,
Fără-a-o băga în seamă,
A dat peste-o pacoste,
Care zi de zi îl cheamă!...
Culmea e, când se-ntâlnesc,
Scăpați de orice păcat,
Ei mai tare se iubesc.
Da! Se iubesc cu-adevărat.
Dar! ...cu gând la ce-au lăsat!

5 martie 2015

Mama

O dedicație specială pentru toate mamele. Este ziua lor si se cuvine să le sărbătorim cu multă dragoste și reverență.

Cloșca cu puii pe cerul de stele
Franceză înaltul de boltă
Pământul în univers se-oglindește în ele
Luceafărul în gelozia-i trăită se revoltă.
Eminescu, cu pana-i măiastră
În poemul său precum un cânt
A stabilit unde, cum și când
Viața în stări diferite să trăiască
Eternul în cer, efemerul pe pământ.
De la cloșca cu pui, mamele au învățat să nască
Dându-i pământului strălucire și viață
Iar copilul de la soare, a-nvățat să pășească
Cu luna de mână în iubire și în povață.
Mama a fost este și rămâne pe pământ
Cum a icoană, la ea ne-nchinăm
E cheia de boltă a vieții, e un lucru sfânt
În univers datoriile ei și lui Dumnezeu existăm.
Cuvine-se pe mamele noastre să le slăvim
În toate zilele și-n ziua hărăzită.
Cu brațele-ntinse, noi, fiii tăi, te slujim
Tu, mamă a toate, prin tine cu tine trăim!

6 martie 2015

Clopotele la Positano

La Positano.

Bat clopotele-n Positano, a câta mia oară
Și duc cu ele armonia peste poate
Trezesc vii amintiri de azi și-odinioară
Atâtor întâmplări din pașnica cetate.
Din graiul lor de veacuri emis pe note
E scrisă-n partituri istoria de-aici
Și ca o moștenire transmisă mai departe
Din generație în generație, predată celor mici.
Bat clopotele-n Positano a câta mia oară
Cu o baghetă magică, minunea divină
În zarva străzii și-a tot ce ne-nconjoară
Se simte-n pulsul vieții puterea cea divină.
Bat clopotele-n Positano și inima-ți tresare
E-o muzică celestă pe note siderale
Cu-o libertate scrisă, nespusă-ntre hotare
Ce nimeni și nimeni nu le sta în cale.
Bat clopotele-n Positano și cât va fi vor bate
Pentru că viața și neviața vor merge mai departe.

25 iulie 2014

Echilibru

Pe o temă de Gălătescu Alina-Carmen. La Pelion, Grecia.

Când două inimi bat la fel
Când sentimentele poartă marca aceluiași timbru
Când unul față de celălalt devine fidel
Se naște mult doritul echilibru.
Și lupta devine acerbă
În jungla atâtor vădite tentații
Satisfacția descoperirii este superbă
Precum sămânța răsărită-n plantații.
De la planete, omul a-nvățat cu timpul
Să caute orbita în jurul iubirii
Făurind împreună mult râvnitul echilibru
Scăpând de flagelul ispitei!...
Când dragostea celor doi e reciprocă
Și merge în pas cu anotimpu'
De vreun intrus în cauză nu se implică
Atunci înseamnă că a triumfat echilibru'.

10 iulie 2015

Doamna cu cățelul

Sperlonga – Salette Beach, Italia.

Italia
Personajul principal
La Sperlonga litoral
E demnă de luat în seamă
Este chiar doamna patroană.
Nici nu dă de bănuit
Că-i un personaj vestit
Nu se dă a fi patroană
Cu greu de o bagi în seamă.
Știe și la mătură
Să scuture o pătură
Spală, curăță pe jos
Tot ce face-i de folos.
Știe să fie și doamnă
Are chemare, te-ndeamnă
Frumusețea încă-o poartă
Și „cere” a fi curtată.
Vise, speranțe, dorințe!
Dar toate rămân ca țel
Șanse nu-s de biruințe
Că-i păzită de-un cățel!

9 iulie 2011

Apoi, ține-te, bădie

Între sticlă și pahar
Dacă cumva-i cu alcool
Sau cu-n vin mărgăritar
Se creează un miracol.
Mai întâi fac cunoștință
Și se pupă bot în bot
Apoi cu bună știință
Amândouă-și intră-n joc.
Paharul face transferul
Între sticlă și subiect
Până raiul sau infernul
Îșî intră cu totu-n drept.
Apoi ține-te, bădie,
Ba de gard, ba de pereți
Cu un cap cu pâlnie
Găsind liniștea-n boscheți!

8 noiembrie 2010

Cât o fi

– Cât o fi o țuică mică?
– Cât să fie, nea Mitică?
Depinde și cum o bei,
Depinde și cum o ceri!
De vrei măseaua să-ți treacă
Bei repede o cinzeacă
De vrei s-o iei la măsea
Un kilogram și ceva.
Cât de cost, nu are rost,
Poate fi un rachiu prost
Și-atunci în loc de-o cinzeacă
Bând și-un kil tot n-o să-ți treacă.
Și adică va să zică
Mata ce bei nea Mitică?
Eu beau o palincă tare,
Măseaua nu mă mai doare,
Doară punga frățioare!
Da' vreau s-o iau la măsea
O cinzeacă și ceva
Dar din punga altcuiva!

30 iulie 2010

Poezie de noapte

Spitalul Universitar – operat protează.

Luna după-atâta lipsă
S-a ivit ca din eclipsă
S-a uitat la mine-n casă
Cocoțată pe fereastră.
Bună noapte, ea îmi zice.
Fire blândă, tu, amice!
Am sosit grăbit-a-ți spune
De la mine vești de bine.
Strecurată printre nori,
Ai cerului călători
Am adus de la Luceafăr
Semn că te vei face teafăr.
Însă cu o condiție
Să ai multă ambiție,
Și de la Împăratul Soare
Razele vindecătoare!

Din nou acasă

Din nou acasă mă-ntâlnesc
Cu frați, nepoți, părinți, bunici,
Și liniștea nu mi-o găsesc
Pe nicăieri, ci doar aici!
Unde sunt cu voi și voi cu mine
Cum fost-au și-ai noștri străbuni
Și când istoria la matcă își revine
Eu vreau să spun aceasta-ntregii lumi!
Că roata vieții se-nvârtește
Venit-a rândul timpului să-i vină
Mai are-un pas și ne unește
Pe-ntreaga nație română!

27 octombrie 2016

Omule

Revista Apollon.

Ce atâta teorie
Pentru-o clipă de trăire
Nici n-apuci să faci clic
Și-ai rămas doar un nimic.
Tu te zbați ca un oștean
Trudind greu ca pământean
Nu-ți ajung cărările
Munții și cu văile.
Și aduni verzi și uscate
Cu moșii și cu palate
Vrei un munte de putere
Uiți că toate-s efemere.
Ești un pumn mic de pământ
Regăsindu-te-n mormânt
Doar atât ai reușit
Pământul de-ai răscolit!
Când secunda face clic
Tu ești totul sau nimic!

Flori

A înflorit livada toată
Cucul cântă-n aluniș
Pupăza cântecu-și toacă
Gâzele au ieșit din ascunziș.
Albinele-au pornit la muncă
Alergând din floare-n floare
Pun nectarul strâns în cupă
Și-nspre stup încep să zboare.
Gospodarii boii înjugă
Și ies pe câmp la arat
Păsările cântă-n luncă
Bucuroase că de iarnă au scăpat!
Primăvară, primăvară,
Încoronată cu flori
Tu de fiecare dată
Ne-aduci vieții sărbători!

6 aprilie 2017

Colorata

Iapa de care vreau să vă povestesc
Am învățat pe ea să călăresc.
Dar ceva de necrezut,
O mică neatenție, din șa eu am căzut.
Văzându-mă în cărucior în neputință
Din cele întâmplate m-avea pe conștiință
Și-n fiecare dimineață necheza
Cu-a ei dorință de a mă revedea!
Ținea mereu capul plecat și supărată
Iar eu o mângâiam spunându-i că nu-i vinovată
De-atâtea ori când mă-ntâlnea
Colorata din ochii blânzi ea lăcrima!

19 martie 2017

Predicatorul

E-adevărat că poți da lecții
Tu, cocoțat sus în amvon,
De viață, de venirea morții,
Crezându-te în veci pe tron...
Dar coborând să iei pământ,
Sub talpa ta de muritor,
Vei constata că-al tău cuvânt
A fost ca norul trecător.
În lume nasc, trăiesc și mor,
Dar mai presus de toate-i Viața
Și universu-i călător,
Iar viața-ncepe dimineața.
În lucru este-adevărat
Pământ înseamnă trupul tău,
Iar sufletul ce ți-a fost dat,
Se-ntoarce iar la Dumnezeu...
Închină-ți, dar, umila-ți viață,
Nu celui ce se crede zeu,
Tu rugăciunea ți-o înalță
Spre cel ce te-a creat, spre Dumnezeu!
Mai 2014

Pe aripa vântului

Dacă auziți prin vânt
Freamăt dulce de cuvinte
Întrerupte când și când
În stare să vă încânte.
Dați frâu liber fanteziei
Fredonați pe portativ
Sau căutați o poezie
Și-alergați ca un sportiv.
Că și vântului îi place
În natura lui zglobie
Cu vorbele să se joace
Frunzele să le mângâie.
Cât și vântul, cât și tu,
Amândoi sunteți natură,
Tu ca să-ți încânți auzu'
El dornic de aventură.
Și prin aripa sa
Poți să pleci unde ți-i gândul
Împreună veți zbura
Chiar înconjurând pământul!
Mai 2014

23 iunie 2015

Fabulă

Corbul stă și meditează
Dus pe gânduri necăjit
Fiindcă nu-i vine să creadă
Cum vulpea l-a păcălit!?
Cum să dai cașul din cioc
Pe-o minciună ticluită
Nesimțind că-și bate joc,
Lăudându-l cum el cântă.
Și cum e-o vorbă bătrână
Lupul de-a mâncat o oaie
El vine din nou la stână
Să-și facă rost de mâncare.
Așa și vulpița noastră
S-a întors din nou la corb
Ce i-a pregătit o farsă
Dând în loc de caș un drob.
Da' un drob mare de sare
Pus în pom de-un vânător
I l-a dat vulpii-n spinare
Că i se simțea dator!...
Acum vulpea-i deșelată
Lovită de acel drob
Urlând c-a fost înșelată
De un nătărău de corb!...
MORALA
Cine-nșeală

se înșală
că nu va da socoteală!

28 martie 2009

Copilul străzii

Patria nu mi-o găsesc în vise,
Dar am fost în țara basmelor
Eu dorm pe asfaltul gol, în patul îngerilor!
Mă învelesc cu bolta rece a stelelor
Și iau căldura din pământul zilelor cu soare
În așternutul putrezit al frunzelor.
Unde e patria, în care deschid ochii oare?!
Unde e mama ce m-a născut, e marea întrebare?!
De ce și pentru ce m-a părăsit?
Un câine vagabond mă ține de fiu, se pare,
Și mă-nsoțește și-l însoțesc pe oriunde pe străzi
În speranța pierdută a unui blid de mâncare.
Dar nu e rost de nicăieri, trăim din prăzi,
Din coșuri de gunoaie, din părăsite lăzi!
Încerc să mă apropii de oameni, dar
Se feresc îngrijorător de tare de mine
E adevărat că sunt flămând și gol și murdar
Neținând seama că nu au pe nimeni pe lume.
Decât acest prieten sărac și flămând, bietul câine!
Strada îmi este mamă și tată, aici locuiesc
Și duc o viață de patimă, o viață umilă
Nimeni nu mă primește să muncesc.
Singura bucurie ce o am e a câinelui milă!

9 mai 2016

Văduvele vesele

Și era una la bărbat
Dar a făcut ce a făcut
Și de el repede-a scăpat
La început ea a tăcut!
Dar vestea s-a împrăștiat
Și cât a-i zice pește
A aflat întregul sat
De când acest moment îl pregătește.
Că vrând să fie liberă
I-a dat papucii, cum se spune,
Madam acum e veselă
Și a plecat voioasă-n lume.
Adică s-a dus în alt sat
Și-a pus ochii pe-alt bărbat
Ce pe loc s-au și plăcut!
Și iată zarvă mare-n sat
Că văduva s-a-ndrăgostit
De un bărbat ce-i însurat
Care de dragul ei s-a despărțit!
Acum sunt două văduve
Din cele două sate
Se spune că-ar fi vesele
Că s-au văzut de soți scăpate.
Dar culmea e, avem o veste tristă
Că văduvele din cele două sate
Își plâng tristețea în batistă
După-acei soți, ce sunt acum în libertate!

4 aprilie 2017

Atac la Eminescu

Cum v-a trecut vouă prin gând
Se naște o-ntrebare
Gușteri cu gând flămând
Să-l atacați la drumul mare?
Cu limbile-ascuțite
După o nouă hrană
Să-mpungeți la cuțite
Nevindecata rouă!
Pe cel ce s-a jertfit
Lumină să vă facă
Iar voi ați îndrăznit
Să-l răscoliți în groapă.
Aminte vouă lași
Golani pe la poteci
Nedemni de-a fi urmași
Voi, căpățâne seci.
Istoria nu iartă
Pe-acei ce-o ponegresc
Voi, trădători de artă,
Și-a tot ce-i românesc.
Luceafărul nu doarme
El luminează pân' va fi
Oprește-i doar tu, Doamne.
Luceafărul îi va trăzni!

15 iunie 2012

Codrul

Prima zi de iarnă la București. Care a dispărut și a revenit cu adevărat pe 26 ianuarie 2014.

Pân' mai ieri, vă vine-a crede,
Nu dădea a fi în grabă
Era tânăr, falnic, verde,
Azi cărunt cu barbă albă.
Frunzele au dispărut
Strânse-n patul de odihnă
Și le-a pus ca așternut
Pentru vremea ce-o să vină.
Viscolul încet, încet,
Caută locuri de joacă
Deocamdată e discret
Cu cine să se întreacă?
Să vină troienele
Gerul aspru peste toate
Luna și u stelele
Strălucind peste palate.
Mare albă de zăpadă
Codrul iată-a dispărut
Cum mireasa îmbrăcată
Așteptată-n așternut.
Soarele-și deschide geana
Și privește fericit
Iată că-a sosit și iarna
Și-i urează: Bun venit!

27 noiembrie 2013

Primăvară, bine-ai venit

Au înflorit din nou copacii
Parfumul primăverii plutește-n jur
Cât te iubesc natură, nici nu știi,
Las mărturia unui mugur.
Zvâcnește inima în piept
De bucuria întâlnirii
De când, iubito, tot aștept
Această clipă-a fericirii!
Albinele-s toate la datorie
Culegătoare-a dulcelui nectar
În zborul lor cuprins în simfonie
Și-a căutărilor făr' de hotar.
Iată-au venit și rândunelele
Cucul își poartă glasul în zăvoi
Ieșit-au din iernat și gâzele
Iar primăvara a sosit și-n noi.
Copiii flori de primăvară
Cum ghioceii au ieșit
Iar fluturașii în înalturi zboară
În primăvară, „Bine ai venit!"

13 aprilie 2013

Ea iarna

Și-a adunat iarna puterile
Într-un pumn înmănușat de zăpadă
Acoperind dealurile, umplând văile
Formând o mare, o mare întreagă,
O împărăție pufoasă și albă.
Încremenind troienele cu ger.
Cu-n înveliș lucios de cremene
În munții-nalți semeți până la cer
Și-n marea înghețată ce în adâncuri geme.
Ea, iarna cântată de poeți și răsfățată-n osanale
Plimbată în calești și săniuțe de aur
În bucuria copiilor ce-o cheamă în urale
Pictată și păstrată la rangul de tezaur
Atâta că tributul nostru e prea mare!

2 noiembrie 2014

Văduva veselă

Am un copil făcut prin flori
Cu unul Târzâman
Că maică-sa n-a vrut nurori
Copilul are-acum un an.
Cum tatăl meu era florar
Cu flori în târg să vândă
Mitică a lui Călimar
Stătea de zor la pândă.
El mă voia cu tot cu flori
La mă-sa să mă ducă
Ea mai avea vreo trei nurori
Făcute tot din pândă.
Eu îl iubeam pe Târzâman
Cu-o dragoste furată
Și așteptăm an după an
Ca să îi fiu nevastă.
Dar Târzâman precum se pare
Iubea o altă fată
Zbura mereu din floare-n floare
Pe mine dându-mă uitată.
Copilul prima dată a zis tată
Dar nu primea nici un răspuns
Și mamă n-a zis niciodată
Crescând mai mare, să-l caute s-a dus.
Și l-a adus în florărie
Acolo unde-a fost făcut

Numindu-l stăpân pe moșie
Și grădinarul cel mai priceput!

3 februarie 2013

Seceta din ’46

Se-ntâmpla când felu-ntâi lipsea
La felul doi mama vaca o mulgea
Și laptele cu făină de grâu îl îngrășa
Zahăr nu punea că nu era.
Când vaca de-acum s-a înțărcat
Și-al doilea război s-a terminat
Și meniul nostru zilnic s-a schimbat
Foametea la ușa casei s-a postat.
Seceta:
– Trei iezi toți băieți
Deschideți, de vreți, nu vreți,
Seceta-i la voi la poartă
Să-i deschideți vă așteaptă
Că v-aduc lipsă de ploaie
Și vă feresc de noroaie
Vă iau frunza din pădure
Și dulceața de la mure
Știulețele din porumb
Iarba verde de pe crâng
Vreau totul ca să dobor
Și apele din izvor
Cu soarele în ajutor.
Iezii:
– Nu ieșim deloc din casă
Fiindcă mama nu-i acasă
Ai venit la noi să stai
Altă treabă nu mai ai?

Mama e după mălai
Du-te, secetă-n pustii
Pe la noi să nu mai vii!
Casa-i goală, masa-i goală
Noi suntem cuprinși de boală
Doar atât avem în minte,
Căci pământul ne înghite.
Seceta:
– Vreau ca să vă scot afară
Să umblați prin foc și pară
Pământul e tot crăpat
Fântânile au secat
Speranța nu-i la vecini
Ei mănâncă rădăcini
Și beau apă de la rouă
De voi, să vă pese vouă
Ieșiți ca să vă salvați
Că-nspre moarte vă-ndreptați
Că nici roua nu e rouă
Și nici nouri nu mai plouă.
Iezii:
– Decât să murim de foame
Mergem la tren în vagoane
Și-om pleca în lumea largă
Unde foamea nu se bagă
Trenul „Foamea" e în gară
Și înfometați ne cară

Nu ne dăm pe mâna ta
Și-am plecat toți trei la gară
Ducând foamea ca povară
Înghesuiți în vagoane
La geamuri puse obloane
Cu ușile zăvorâte
Și speranțe năruite
Cu cinci mere nemâncate
S-avem pe parcurs bucate.

6 octombrie 2014

La pământul sfânt

În tăcerea istoriei de milenii
Prin arșița timpului apus
Aud glasul sfânt al mântuirii
Și-i văd pașii prin nisipul arzând
Al „omului” trimis de Iisus.
El fugărit de vremurile opace
Ce răul ieșea turbat la răspântii
Într-o lume lipsită de pace
Avea să îndure tortura-mplinirii.
Aici pe aceste tărâmuri sfinte
Unde noi astăzi cu smerenie
Ne-nchinăm cu aduceri aminte
Și cu supusă și adâncă pioșenie.
Iisus a fost, rămâne și va fi
Seamănul nostru întruchipat
Trimis pe pământ pentru a se jertfi
Și-a rezolva din veșnicia crudului păcat
Iisus ne-a adus nemurirea
Și-a treia zi după scripturi a înviat!

1 februarie 2015

Bucuria ciorchinilor

Și iată că e prima oară
Când dau ciorchinii ca să iasă
Și speră ca în plină toamnă
Să scoată gust de tămâioasă.
S-atârne rodul în butuci
Cu boaba mare dată-n pârg
Să curgă vinul prin uluci
Dând gust pastramelor din târg
Și vinul să geamă-n butoaie
Cu răbufniri scurte de damf
Cu-a soarelui față bălaie
Să-i faci la tristețe-un dur perdaf.
Scăldat în mici și cu mușchi
Să bântuie pe sub mustață
Un rubiniu sau chihlimbar
Dând tonul mai intens la viață.
Iar la ciorchine preaslăvit
Cu seva-n damigeană
Cu visul ce ți s-a-mplinit
Triumfi în plină zi de toamnă!

4 noiembrie 2013

În drumul spre deltă

Cobor, cobor, lin odată cu apele
Cu Oltul aproape și Jiu-n cealaltă parte
La răsărit Siretul și Prutul întind brațele
Iar Dunărea adună în ea râurile toate.
Apele năvalnice se-mpletesc în cunună
Cu bucle făcute din clasicul vânt
Păzite de maluri plutesc împreună
Spre marele și așteptatul deznodământ.
Citesc pe un nor fugar – etichetă
Aici unde apele Dunării se despletesc
Am ajuns, iată-ne-n Deltă
Nu-mi vine să cred, că sunt pe pământ strămoșesc!
Am sosit în raiul mult dorit al apelor
Peștii fac slalomuri argintii înscrise în arce
Ne-nvăluie cântecul înălțător al păsărilor
Iar cerul cu norii fugari e tot mai aproape
Cu-ntinderi nesfârșite de trestii și ape.
Pescarii se-ntorc mulțumiți de la muncă
Cu soarele și el plecat spre asfințit
Pescărușii, cormoranii, pelicanii, în zbor se avântă
Încă o zi a trecut, încă un vis împlinit
Fierbe ceaunul cu borș sub pirostriu,
Iar stelele clipesc odată cu focul din vatră
O balalaică și-un cor de femei cântă în noapte târziu
Un câine rătăcit în deltă-și caută stăpânul și latră.

18 august 2014

La cules de păpușoi

Parodie
Strâmba satului la noi
Sâ țâni cu-a lui Drăgoi
Pi ea o chiamâ Ileana
Șâ umblâ cu trancanaua
Îl pândește pi Drăgoi
Cum culegi păpușoi
C-ari câmpu-alături
Dar ea altceva ar vre!
Acasă-i coșăriu gol
Pi masâ n-are potol
Ș-o loghit-o poftili.
Zâcă lumea ce-o pohti.
Nu îi plac știuleții ei
C-o rămas prea mititei
Cum să zâc, niște ciurlani
Buni doar pintre șobolani
Stiuleții lui Drăgoi
Chiar ti scoati din nevoi
Dacă-l împingi pacatu'
Poate sătura tot satu'
Câ tăți iști-a lui Drăgoi
Îs vestițâ în păpușoi
Șâ nu c-ar fi ea geloasâ
Dar Ileana nu îl lasâ
Sâ dea din a lui sămânțâ
Șâ iat-o în păpușoi

Împreună cu Drăgoi
Ea-i rupi știuletili
Câ așa îs fetili
Harnici sâ gospodini
Știu sâ facâ treaba ghini
Iar Drăgoi dornic saracu'
Ț'âni-n mână ghini sacu'
Sâ intri știuletili
Strâns di mâna Ilenii!

7 decembrie 2013

Iubita mea

N-am să te-ntreb a câta oară
Ai lăcrimat pe obrăjori
N-am să te-ntreb
De ce muntele-s povară
Când nu aștepți?...Te iau fiori?!
N-am să te-ntreb!
Și te roșești precum bujorii
În prima zi de primăvară
N-am să te-ntreb...,
A câta oară?...
A câta oară să-ți mărturisesc
Că timpii vi s-au contopit.
Ești singura pe lume ce-o iubesc
Și popii i-am mărturisit
Ce argument să mai găsesc?
Decât că te iubesc!...

23 aprilie 2009

Florar

E luna mai, e luna lui „Florar”
Liliacul, magnolia și toate florile și-au scos parfumu-n stradă
Plecat într-un control de primăvară, se-nalță un bondar
Cu frumusețea lui fără de seamăn, ca lumea să îl vadă
Dar n-a făcut deocamdată decât un număr de paradă.
Albinele ce-au așteptat o iarnă-ntreagă
Să iasă la lumină din știubee
Acum peste tot nerăbdătoare-aleargă
Nectarul de la flori în cupe să îl ieie!
Zburând un du-te vino, din floare-n floare
Pe unda veselă a vântului ștrengar
Cu misiunea să facă-acea polenizare
Ce pentru natură e strictul necesar!
Iar mierea de albine din luna lui Florar
E cea mai sănătoasă dintre toate
Să nu mă întrebați ce face acel bondar
În schimbul frumuseții el fără doar și poate
Face polenizarea recoltelor bogate!

6 mai 2015

Prima sărutare

De te văd pe stradă
Mergând ca o nebună
Mă gândesc că-odată
Vom fi împreună.
Număr pașii-n mers
Și-ți sunt ca o umbră
Caut un demers
Atmosfera-i sumbră.
Prima încercare
O fac chiar pe zebră
E prima ratare
Ești tot mai superbă.
Și-n sfârșit la stop
Ne-am privit în ochi
Fenomen ad-hoc
Iată-ne perechi.
De mână pe stradă
Mergem fericiți
Lumea acum să vadă
Doi îndrăgostiți.
Ce în pași grăbiți
La o traversare
Doi îndrăgostiți
Își dau o sărutare!

22 martie 2015

„Zdreanță”

Nu o să-l vedeți pe „Zdreanță”
Că e tot făcut grămadă
Dar trăiește cu speranță
c-o să fie c-altădată.
Da-ntr-o zi l-a întrebat
Gospodina lui cam babă
De când nu ai mai lucrat
De la ultima viagră!?
Și eu care am crezut
A zis iubita sa babă
C-al meu Zdreanță s-a trezit
Tu, te iubești cu-o viagră.
Vreau natură, vreau natură
Cum făceam noi altădată
Vreau ca să mă simt sătulă
Vreau să facem iarăși lată.
L-ați văzut cumva pe Zdreanță
Că de câte ori îl caut
Se încurcă în speranță
Și stă tot mereu în aut!

22 iunie 2014

Când nucile se coc

Când toamna nucile se coc
Și vinul fierbe-n poloboc
La toate vreau să fiu părtaș
La puiul fript pe grătăraș
Să dau pe gât un tulburel
S-aud zvonuri fel de fel;
Cum Mița a plecat din sat
Cu un gagiu, da-i bun băiat!
E-a treia oară însurat!...
Și fata lui Fănuș, o aguridă,
S-a-ntors acasă că-i gravidă
La popă a mărturisit
Că el e tatăl fericit!...
Baba Rada, de-atâta bucurie
Cică-a băut multă răchie
Nici cum o cheamă nu mai știe
Iar moș Vasile se distrează
Cu Veta pe care-o curtează
Până și popa nost' din sat
La o pomană s-a-mbătat
Și sincer a mărturisit
Că și cu Veta s-a iubit.
Și-acum e în bătălie,
Cu păgubitul moș Vasile!
Șefu' de post când a aflat
Cu Veta ce s-a întâmplat
S-a dus la popă ca mascat

Și spatele i l-a-ndreptat!
Popa se zvonește-n sat
Că în altar s-a încuiat
Și stă în grija Domnului
De frica jandarmului!
C-așa-i când nucile se coc
Și vinul fierbe-n poloboc
Cu-o mămăligă și-o pastramă
Trăiești din plin, doar este toamnă!

17 septembrie 2014

E ziua mea, e ziua ta

La Catacombă, la Raluca.

De ziua mea vreau să mă-mbăt!
De ziua mea vreau să vă-mbăt!
De ziua mea, să ne-mbătăm!
De ziua mea, să ne distrăm!
E ziua mea, e ziua ta.
E ziua-n fiecare zi a tuturor
Și pentru toți patroana noastră e secunda.
Secunda ce-a trecut și cea de viitor.
Ce o găsim în ceasul de la purtător
Și-n darul vieții dat de creator!...
Vin anii, trec anii cum pasărea în zbor,
Să fim cu toții veseli, să ridicăm paharul, fraților!...
La mulți ani!...

5 august 2014

S-o crezi, mata, cucoană

S-o crezi, mata, cucoană
Că toanta n-are tont
Pantoful n-are talpă
Și cuiul este bont.
S-o crezi, mata, cucoană,
Că apa n-are viață,
Că merele n-au coajă
Și proștii nu învață
S-o crezi, mata, cucoană,
Ori ce-ai putea să crezi
N-ai cum s-ajungi o doamnă
Chiar dacă te visezi.
Ce-atâta îndoială,
Ea, toanta, are-un tont
Stimabila cucoană
Pantoful are talpă
Și cuiul nu e bont.
Iar apa are viață
Cum ai mata, cucoană,
Și proști-o știu și-nvață
Că ai mușcat din măr
Și l-au găsit în coajă!
Acesta este, doamnă, un mare adevăr!

16 iunie 2008

Și toate vin și toate trec

Pe patul de spital Municipal. După operația la genunchi.

Cad picăturile pic, pic, pic, pic
Și norii peste noi au dat năvală
De soare nu mai știm nimic
Și-aproape nu-ndrăznim să mai ieșim afară.
Se pare chiar că în curând
Când ploaia își va pierde rostul
Să ne trezim cu norii des ningând
Și iarna ocupându-și postul.
Dar asta nu înseamnă totul
El, timpul, va fi mult mai sever
Și nu că va veni potopul
Ci frigu-nmănușat de aspru ger!
Și toate vin și toate trec
Cum viața însăși trece
Cum anotimpurile se întrec
Și noi cu ele viața ne-om petrece!...

17 octombrie 2013

Unde dai și unde crapă

Tot la spital.

Te lovești la un picior
Și acasă punga doare
Ai o pană la motor
Și-ai rămas cu ochii-n soare.
Vine la voi soacră-ta
Și-ai o bucurie mare
Cum o gaură-n măsea
Nu mai ai nici o scăpare.
Ca să scapi de soacră-ta
Arunci măseaua din gură
Te împaci cu paguba
N-o mai ai în bătătură.
Unde dai și unde crapă?
Nu plângi după soacră-ta
Ai tăiat în două-o ceapă
Pagubă-i doar lacrima!...

21 octombrie 2013

Vai nouă, efemerii

În pat la Spitalul Municipal.

Bucuria clipei n-a trecut
Și-a clipei sacre care vine
Pe zi ce trece-ai mai crescut
Și totul ție se cuvine.
Te-nalți mereu, mereu te-nalți
Cum făceau zeii în Olimp
Și-ți construiești în jur cetăți
Dar totul e din al tău timp.
A mai trecut încă o zi
Un an, decenii și decenii
Cu dreptul tău mereu de-a fi
Vai nouă, sărmanii efemeri!...
Uitând de clipa ce-a trecut
Și-a clipei sacre care vine
Că tot ce-a fost s-a petrecut
Din timpul tău și pentru tine.
Că fiecare zi ce-i câștigată
E-o zi notată în final
Ce-i parte tot din viața noastră
Trăirea însă rămâne-n ideal!

19 octombrie 2013

A câta oară

A câta oară, Doamne,
Mă-mbată parfumul Tău de tei?
De dragoste, iubire îmi este foame
De prima mea iubită, de ochii ei!
A câta oară, oare?
Năvalnicul parfum,
Din teiul dat în floare
Îmi iese-acum în drum?
A câta oară, Doamne, mă întorc
Acolo în pădurea mea de tei
De unde am plecat în viață cu noroc
Copilărie, vino la mine să mă iei!...
17 iunie 2016

IMAGINAȚIE

Decapitându-se călugăru-și mărturisi,
Propriului său corp
De care-abia se despărți,
Că a făcut-o cu un singur scop.
Să-i pedepsească poftele lumești,
Și-apucăturilor trupești necuvenite
Ce-aici în creier n-o să le găsești
Acestea fost-au ultimele lui cuvinte.
Și au urmat regrete, da, sau nu!...
Acolo-n lumea nefirească.
Speranțe cum ai da cu bani
Dacă vreodată, putea-vor să se regăsească!?
Cei doi care de fapt era doar unul,

S-au reîntregit cumva miraculos.
Și capul deveni din nou stăpânul,
Ce-a ridicat truditul corp de jos.
Moral sau imoral, făcutul gest,
A contradicțiilor din sinea sa
Cu siguranță-i o formă de protest
Forță de ce s-ar fi putut a se-ntâmpla.
Dovada că prin sacrificiu
Poți ca să faci oricare îndreptare,
Trecând prin vama cruntului supliciu,
Poți deveni prin căi imaginare
Un om, sau nu, cu alte începuturi
Călugărul ce-ar fi păcătit, făr' de-a păți,
Își duse palma peste frunte
Și credincioșilor la povești,
Această pildă, ce-ar fi putut să-l ducă în ispite!...

28 decembrie 2011

În parc

Sensibilul Domn X
Se-aventură în parc
Cu stilul lui malagambist
Să-și facă-un pic de cap!...
Bazat pe-o „tandrețe”,
Și bani în portofel,
Pleacă să agațe
O fostă top model.
Ce voiaja se pare
Crezându-se pe rampă
Cu ochii-n căutare
Comportament de vampă!...
Cum planul de acasă,
Cu planul cel din târg,
Nu prea stăteau la masă
Gândite de-un nătâng!
Cochetă dar discretă,
Chemândă și flămândă
Cu gând la o șuietă
Îl puse la osândă!...
Doar ochii lui s-o vadă
Schiță pe vino-ncoace,
Făcând pe-alei paradă,
Cu-o sumă de mijloace!...
La prima-nfățișare
În parc, față în față
În loc de-mbrățișare

Simțiră-un sloi de gheață!
Ea, fata top model
Intenția-i citi
Că-i gol la portofel,
Și parcu-l părăsi!
Sensibilul domn X
Cu „bani” și cu „tandrețe”,
Se pare dădu chix
Făcând doar fețe-fețe!
Iar „doamna” top model
Care era o rampă
Se-ntoarse iar în parc
Crezându-se pe rampă!
Cochetă, dar discretă,
Chemândă și flămândă,
Cu gând la o șuietă,
Alt X voia ca să-l seducă!

7 decembrie 2011

Cascadorul râsului

Casca, darul și iubirea,
Componente ale vieții,
Toate-ți aduc fericirea
Pe șeaua motocicletei.
Când doi drumul mersului
Arătându-te-n pereche
Cascadorul râsului
Nimeni nu-l mai întrece.
Cascadorul râsului
Nu-i în casca dumnealui
A luat-o cu-mprumut
Iar râsul e prefăcut.
Și se dă mare în stambă
Că ar fi băiat de treabă
Iar când publicul s-a prins
El a dat din râs în plâns.
Și-acum umblă cu miloaga
Vezi Doamne să dreagă treaba
Duce dorul râsului
Și vrea casca dumnealui.
Nu aceia cu-mprumut
De la un nepriceput.
Acum are casca lui
Cascadorul râsului
Și de-oriunde îl privești
Râzi până te prăpădești.
Și nu râzi de dumnealui

Ci de casca dânsului
Făcută din fișe ce
Toată-i numai petice.
Te gândești că-i propagandă
De-i face pe toți să râdă
Luându-i casca de pe față
O să-l vezi pe Nătăfleață
Ce-are-o mutră de cămilă
De-i plâng copiii de milă
Și așa umblă prin lume
Râsul la oameni s-adune
Cascadorul râsului
Mare-artist al circului.

27 octombrie 2013

De la flori am învățat

Un trandafir tomnatic cochetează
Cu o prințesă trandafiră rază
Și îi trimite pe-o petală un mesaj
Să se-ntâlnească într-un alt peisaj.
Parfumul ei misterios ce l-a cuprins
L-a fermecat, trufia i-a învins
Și-ngenuncheat la a sa tulpină
O recunoaște ca pe făptura cea divină.
Petalele învălmășite s-au zbătut
Și-n plină zi s-a-nfiripat primul sărut
Și-n toată lumea trandafiră s-a zvonit
Că trandafirul cel tomnatic cu trandafirul rază
S-au unit!...
Morala
De la flori am învățat
Să ne iubim
Și din parfumul lor ne-am înfruptat
În armonie să trăim!...

13 noiembrie 2013

Adam și Eva

Pamflet.

Pamflet
Când s-au luat Adam și Eva?
La început de toamnă!
Când frunzele cădeau din ram
Și viile rodeau cu poamă.
Și cum nici Eva nici Adam
Nu își găseau astâmpăr
Și prin livadă alergau
Ca să găsească-un măr.
Unul din mere a picat
Iar Eva foarte bucuroasă
Cu-Adam iute l-au mușcat
Acolo jos prin iarbă.
Dar lui Adam i-a stat în gât
Putea să mai aștepte
Și-i părea rău de ce-a făcut
Că mai erau atâtea Eve.
„Păcatul" fiind înfăptuit
Părinții foarte supărați
Pe amândoi i-au izgonit
Cu-a lor „păcat" împovărați.
Și de atunci Adam și Eva
Îi veți găsi nedespărțiți
De-i iarnă, vară sau e toamnă
Umblă prin lume-ndrăgostiți.

8 februarie 2013

Haide, iubito

Iubito, voalul dragostei ne cuprinde
Țărâna din noi ca-ntr-un vulcan se frământă
Scânteia din start mocnind se aprinde
Dorința zvâcnește cum lava năvalnic pornită.
Inimile noastre-mpreună pulsează
Dând aripilor puterea să zboare
Jur împrejurul nostru, totul vibrează
Din talpa de lut și până la soare.
Haide, iubito, acum să ne desprindem
De lumea datoare țărânei din ea
Și gravitația-mpreună să-nvingem
Plutind până sus la prima stea!
Din stele, cunună de raze să facem,
Străbătând al universului cuprins.
Orbitând în doi spre soare să ne-ntoarcem
Cu dragostea noastră putere de ne-nvins!

19 februarie 2014

Elena

Sunt zile-ntregi când te gândești
De ce tataie a plecat
Și nu mai stăm seara-n povești
Și fruntea nu ți-am mângâiat.
Sunt zile-ntregi când îmi lipsești,
Și dorul greu mă bănuiește,
Să nu-ți văd chipul cum zâmbești
Iar lipsa ta mă copleșește.
Dar tu să știi că știm că știi,
Că pe bunici îi iubești.
Și noi am fost cândva copii
Și-ai noștiʼ bunici ne-au spus povești!

7 decembrie 2008

Spre-anapoda

Bară la bară alergăm
Simțind cum avuția ne cuprinde
O grijă-avem pe unde să parcăm?
Chiar și pe bloc, pe-alei oriunde.
Mașini ce n-a văzut Parisul
Iar luxul peste tot se-ntinde
În lenevie-avem progresul
Și cumpărăm tot ce se vinde.
La FMI înalții ghizi
Ne-au încărcat cu datorii
Ținându-ne-n muzeul cu oglinzi
Cu degetul să-i arătăm pe cei ce vor plăti.
Cu mâna-ntinsă tot cerșim
Și țara stă necultivată
Cu toții am uitat ca să muncim
Plângând că n-avem sapă și lopată.
Am împânzit lumea cu hoți
Și traficanți de „surogate”,
Financiar suntem experți
Proprietar de bani, din bancomate.
Cultura a ajuns obiect de lux
Dând vina pe aparatură
Tehnologia nouă ne-a sedus
Nemaiavând răgaz de-nvățătură.
În discoteci și baruri ne-adunăm
Și-n facultate cu banii cheș
Și viciile toate le-nvățăm

La tot ce nu ne ajută, nu dăm greș.
Cunoaștem adevăru-adevărat
Peștele, știm, că de la cap se-mpute
Degeaba coada o luăm la curățat
Suntem conduși de legi prost concepute!

Prinț și cerșetor

Morala este bună: Cine se aseamănă, se-adună!

Am avut un mare domnitor, pe Cuza,
Și-a fost pe drept ales și nu un parvenit
Iar astăzi e un actor pe nume Duda
Care pe scena „regelui" își joacă rolul mult dorit.
Se laudă cu Piersic, mă rog, Bibanu' sau Birlic,
Că au jucat cu casa-nchisă spectacole fenomenale
Iar domnul Duda-și joacă rolul zi de zi să zic
Cu poețile deschise, atâta ca sălile sunt goale.
Aicea intervine spusa „totul sau nimic"!
Și nu-i de vină el „săracul" că a fost ales,
La mijloc e șarmul și-un fel de șiretlic
Pe care Prințesa Margareta, ea și l-a cules.
E un fel de apă chioară dacă-analizăm
În familia regală el este-un protejat
Despre valoarea artistică să nu mai discutăm
A fost de conjunctură și nu din pasiune
Așa a fost să fie, așa s-a și-ntâmplat
Ar fi „murit de foame" din a sa actorie
Un puiuț ce nu e prinț, dar, iată, că-i adevărat
Atâta doar că el teatrul a trădat!...

11 mai 2015

Ionele, Ionele

Poet
Anii au trecut și vin
Adunându-și zilele
Unul e Ionel Marin.
Ionele, Ionele!...
Parcă ieri copil erai
Și umblai creanga-n cireși,
Cât e clipa nu stăteai
Rădăcină de plăieș!...
Astăzi foaia s-a schimbat
Ai luat timpul la brat
Devenind mare bărbat
Un poet fără de sat!
Apreciindu-ți strădania
De-a răspândi cultura-n lume,
Revista „Bogdania”
Și-a căpătat un renume!
La mulți ani!

2 iulie 2016

De doi bani speranță

Nevinovat în instanță
Cătușe lanț la picioare
Mai ai de doi bani speranță
Ea e ultima ce moare.
Toată lumea te urăște
Ești tratat cu ignoranță
Crezul tău te întărește
Mai ai de doi bani speranță.
Te-au băgat de-acum la zdup
Mai există-o alternanță
Să te ferești de năduf,
Mai ai de doi bani speranță!
Cazi din pat, din avion
N-are nicio importanță.
Ai visat în al tău somn,
Și în vis ai o speranță!
Ți s-a rupt la ușă clanța
Poți să sari pe la fereastră
De doi bani speranță
Poți sta liniștit în casă!
Am făcut aceste versuri
Ca pe-un sfat, ca pe-o povață,
Totdeauna mai există, cu demersuri,
De doi bani speranță.

16 martie 2015

România

Fost-am cândva ce am fost.
Țară mare și bogată,
Când aveam la toate-un rost
Și-o gândire înțeleaptă.
Astăzi dăm bir cu fugiții,
Din hotare în hotare,
Acasă-s îmbogățiții.
Ocupați de a lor stare!
Vânzând țara la fier vechi,
și istoria străbună.
Noi doar dreptul la priveghi,
Și să ne jelim la lună.
N-avem locuri să muncim,
Ei ne țin ca strigători
Și prilej să-i privim
Depunând jerbe de flori.
Cu fanfare și paradă,
La aleșii lor eroi.
Vrem nu vrem, ne scot pe stradă,
S-aclamăm, arogante chipuri noi.
Schimbători precum geambașii,
Când duc cai la talcioc.
Declarând că sunt urmașii,
A istoriei lor joc!
Vorbesc de patriotism,
De iubirea lor de țară,
Și luptă cu eroism,

Să plecăm cu toți afară!
S-aducem bani la bugete
Ca să aibă ce fura.
Lăfăindu-se-n banchete
Proslăvindu-și mereu țara.
Țară mândră și bogată,
În curând nelocuită.
Cum n-a fost ea niciodată,
De-o așa clică jefuită!...

20 iulie 2012

Tanti Veta

La Onești.

Se tot plânge tanti Veta
Că e văduvă în sat
Și că prietena ei Neta
I-a luat al său bărbat.
Dară Veta nu se plânge
C-a lăsat întregul sat
Tot ce ia nu-i mai ajunge
Ia bărbat după bărbat.
Se spune că tanti Veta
Acum e în alt sat
Și face mereu naveta
Zi de zi cu alt bărbat!...
Ce nu știe întreg satul
Este că și tanti Neta
A uitat ce-i măritatul
Și face și ea naveta!
Eu vin acum de la școală
Și se cam vorbește-n sat
Că și doamna profesoară
Se ține cu alt bărbat!...
P.S.
Spun cu drept de semnătură,
Un elev, ce-s acum cioban la stână!...

4 ianuarie 2009

Rusaliile

La zece zile de la Înălțarea Domnului Iisus Hristos.

Ne punem flori de tei și ramuri de stejar
În porți, la brâu sau cingători
Ca amintiri, omagii sau ca dar
Acelor moș-strămoși ce-acuma-s muritori.
De moși, rusalii, când Sfântul Duh din cer a coborât
Și sufletele morților din morminte au ieșit
Cuvine-se prin ofrande și flori să mergem la mormânt
Și numele a toți ce-i ce-au plecat să fie pomenit.
Pentru a ne feri de toate relele
E bine cu toții să luăm aminte
Să ne ferim din calea lor, căci ielele
Sunt singurele ce au rămas de-a se întoarce în morminte.
Și modul de a ne apăra sunt rugăciunile și florile
Cum știu românii să petreacă sărbătorile.

31 mai 2015

Fratelui meu, Toader (1935–2012)

Copil sărman
Voi știți sătenii mei iubiți
Că de copil am fost cu voi
Venit dintre cei oropsiți
Din secetă și din nevoi.
Și cuib mi-a fost de bună samă
Sătucu-n care am crescut
Și mi-am lăsat departe-o mamă
Printre străini m-am rătăcit.
Cu-aceste două mâini cândva
Ce astăzi sunt neputincioase
Mi-am construit frumos viața
Familie, copii și case.
Acum când vorba-mi este dusă
Și trupul stă neputincios –
Când viața mea este apusă
Și stă-n puterea lui Hristos.
Mă rog lui Dumnezeu prea sfântul
De am greșit să fiu iertat
Cu timpul să-ntregesc pământul
Să fiu primit în solul mult visat!

19 ianuarie 2012

Ținte minte

Și-avea un picior
Tras ca prin inel
Dar nu avea un chior
Colo-n portofel!
Mamă, ce balcoane,
Și ce fund modern
Dar ducea o foame
Viață ca-n infern!
Munca nu-i plăcea
E prea multă trudă
Nu e pentru ea
Iar despre poveți, nu voia s-audă.
Și-atuncea gagica
Ieșit-a la centură
Fără nici o frică
Sau dureri de gură.
Și-a muncit pe brânci
Chiar și răstignită
Cum primea porunci
Pentru-a fi iubită.
Dar s-a întâmplat
Ce nu s-a gândit
Bărbat din bărbat
Și s-a-mbolnăvit.
Geaba ai frumusețea
Ce-o dai pe doi bani
Și nu te duce mintea

De te lași pradă la golani!
Morala:
Dumnezeu îți dă
Dar nu-ți bagă și-n traistă!

23 mai 2016

Majoratul

Se rânduiau aștri pe cer
Când fost-a să se împlinească
Să vină pe pământ un înger
Pornit din vrerea-mpărătească.
Luceafărul ți-a dat în dar
Un nufăr alb din luci de lac
Un semn al lui pentru-al tău har
Făcând ursitelor pe plac.
Iar soarele ți-a dat lumină
Să luminezi la rândul tău
Toți anii ce vor fi să vină
Ferindu-te de toate, ferindu-te de rău.
Și luna stă cu tine la fereastră
Veghindu-ți visele ce se-mplinesc
Purtată în caleașca-mpărătească
Toți prinții lumii în jurul tău roiesc!
Coroana anilor de majorat
Te-mpodobesc cu forța lor divină
Ce-ntr-un buchet s-au adunat
De-a te slăvi, frumoasa noastră Zână!
La mulți ani!
Pentru Elena Boncea la 18 ani, de la Bunicul

14 iulie 2016

De necrezut

Trezit din vis, în vis trăind
Cu ochii minții în univers cotrobăind
Străbați cu fulgerul gândirii
Tărâmul iluzoriu al nemărginirii!
Deschizi un ochi, pe amândoi, minune!
Da' tu ai fost, erai și ești în astă lume.
Pe un ecran imens, realitatea îți apare
Cu verdele pădurii și munții luminați de soare
Și nu-i tărâmul iluzoriu al nemărginirii
Ci e trăirea ta, dorința în cuprinsul firii.
Din turnul de cetate al 'naltului „ALPIN",
Bucegii de departe-ți fac cu mâna
Și tot ce te-nconjoară e ca un fapt divin
E raiul ce mereu îl căutăm
Privind de-aici de la balcon, în rai noi ne aflăm
Și tot ce este și tot ce ne-nconjoară
Este real, doar mintea ne mai zboară!
La Hotel „ALPIN", Poiana Brașov,
cu Roxana, Loredana, Camelia și Elena

Ea, toamna

E singura ce-a mai rămas
Originală în poveste
Tot anul face-n ea popas
Că-n toamnă tot belșugul se găsește.
Nuci, mere, struguri și gutui
Atârnă chemătoare-n crengi
Chiar de nu poți, cu gândul tot te sui
Și cu dorința ne-nfruptată le culegi.
Dai cep la cada cu struguri dospiți
Să curgă vinul tulbure-năsprit
Și pui pastrama și cârnații pregătiți
Pe jarul scânteind la fript.
Răstorni pe masă o mămăligă cu mujdei
Și chemi tot natul la mâncare
Ulcelele cu vin așteaptă și le bei
Și toamna-ntreagă pentru toți e-o sărbătoare!

30 septembrie 2015

Ana

Dintr-un bob venită-n lume,
Zi de zi ai tot crescut.
Și-ai pus timpul să se-adune,
Cu lumină împletit
Punându-ți pe cap cununе.
Tu, prințesa florilor,
Ai în tine șapte vieți.
Sora curcubeelor
Faci parte din zeități.
Timpul nemuririlor.
Și iată veni și ziua
Când botezul lui Iisus
Ți-a dat numele Ana
Și în grija lui te-a pus.
Astăzi ești în rând cu lumea
La sânul ce te-a crescut
Iată, s-a-mplinit minunea
Ana, bine ai venit!
P.S.
Nepoatei mele prin alianță, Ana Boncea, cu ocazia botezului

17 octombrie 2015

Este firesc

Se mai și moare
Din când în când
Ce atâta tragedie, Doamne,
Toate vin și toate trec uitând!
E dreptul ce nu ți se fură
Așa că stai în banca ta.
Viața e-o-ntreagă aventură,
Și moartea nu ți-o poate nimeni lua!
Și în final, vine finalul.
Ei și? Tu-ți vezi de moartea ta.
Acesta este „idealul”,
Inevitabilul adio, aleluia!

De-acum

Frunzele se duc în toamnă
Pe covoru-ngălbenit
Vara a băgat de seamă
Crengile că s-au golit.
Fructele se duc și ele
Dându-i toamnei rod bogat
Vara cu căldurile
Să ne bucure-a-ncetat.
Ploile s-adună-n câmpuri
Frigul ne bagă în casă
Grijile pătrund în gânduri
Lui Grivei nici că îi pasă!
Iarna bate-acum la geam
Cu flori construite-n gheață
Promoroaca stă pe ram
Toamna nu se mai răsfață.
Totul s-a ascuns sub marea
Bogăției de zăpadă
Ghiocei-i fac chemarea
Soarelui ca să îi vadă.
El, frumosul clopoțel
Sună, sună, adunarea,
Gâzelor de orice fel
Să iasă precum strigarea.
Totul s-a trezit la viață
Rândunica cântă, zboară,
Mieii ca să zburde-nvață

Iată, iată-i primăvară!
Câmpu-i colorat cu verde
În pădure cucul cântă
Peste tot soarele râde
Copii în joc s-avântă.
Va veni a câta oară
Îndrăgita primăvară?!...

30 august 2013

Trăiască regele!

La zece mai în luna lui Florar
Ieșeam la iarbă verde pe izlaz
Eram copii începători de-abecedar
Și-acolo-n zbenguială făceam cu toții mare haz.
Veneau copii din satele vecine
Ne adunam ca-ntr-o serbare
Fără de scenă și cortine
Făceam din astă zi o sărbătoare.
Trăiască regele în pace și onor
Cântam și recitam frumoase poezii
La fel ca și un rege, al nostru-nvățător
Ne învață să fim ai țării mândri fii!
Trăiască regele în pace și onor.
Să nu uitați ziua aceasta, dragi copii!
Notă
La 10 Mai 1866, Carol I este proclamat domnitor al României,
iar la 26 martie 1881 proclamat rege, fiind primul rege al României

10 mai 2015

Bicheștiul

Unde este oare satul
Cu norocul pân' la gleznă
Astăzi și-a-mbrăcat asfaltul
Unde mai ieri era beznă.
Unde-i satul cu sătenii,
Care-au dus secole greu
Făcând rugă și mătănii
Să-i ajute Dumnezeu.
Unde-mi e copilăria
Cu-ale sale urme-adânci
Stăpânindu-și veșnicia
Cum munții cu a lor stânci.
Unde sunt, dar unde oare
Părinții ce ne-au născut?
Sunt aici cu toți sub soare
Pân' va fi acest pământ.
P.S.
Călcând prima oară primul asfalt în primul sat asfaltat
în comuna Boghești, jud. Vrancea, satul Bichești

26 aprilie 2014

La Bichești

Prea-Nălțate Împărate
Am venit ca să mă-nchin
Aici în a ta cetate
În genunchi, Doamne! Amin.
Aici sărutând pământul
Cel pe care ai zidit
Mai întâi a fost cuvântul
Porunca Ta, s-a-mplinit.
S-a-mplinit cu-nțelepciune
Locul unde am venit
Vieții tu i-ai dat un nume
Aici tata s-a născut.
S-a născut cu el o lume
Cea în care mă găsesc
Și ne-ai dat în dar un nume
Doamne, mă închin și-ți mulțumesc!
P.S.
Ruga Loredanei la mormântul bunicilor ei:
Mândița și Emil Groza, cu ocazia vizitei unde vremelnic a copilărit

27 aprilie 2014

Dami

Dedicată familiei Văluță, din Chișinău. La Chișinău.

Lăstarul crește an de an
Și se înalță către cer
A mai sosit în casă un oștean
Cu străluciri de giuvaer.
Ce taina vieții-o deslușește
Ce-nțelepciunea sa matură
Și zi de zi-ncontinu crește
Cu note mari la-nvățătură.
Refren
Dami, dami, tu, copile,
O minune pământeană
Harul tău de unde vine
Aura ca o coroană.
Nu mai ești copil de-o șchioapă
Crești mereu cu toți ai tăi
Seva tu din neam s-adapă
O mândrie pentru noi.
Refren
Dami, Dami, tu, copile,
O minune pământeană
Harul tău de unde vine
Aura ca o coroană.

17 iulie 2015

Angela

Analogic vorbind,
Muntele Olimp la Adjud
Nu a fost nicicând.
Ci dealuri, păduri și câmp!
Nu mai vorbesc de zei, zeițe,
Împănați cu titluri moștenite,
Cu orgolii și-mpodobiți cu fițe,
Și-n ceața vremurilor sigur pierdute!
De acei ce aici a fost să fie,
Cu a Dumnezeului mână,
Și Adjudul cu a lui câmpie,
Să aibă o Zână!...
Și nu o zână din povești,
Cu Făt-Frumosul și piticii,
Ci-un unicat o să găsești
Și-anume: Zâna Muzicii!
Olimpul ei e casa din Adjud.
Și vocea ce se urcă pân'la stele
Cu-ntindere-ntre Polul Nord și Polul Sud,
Cu simplitate, cu bun simț și cu pricepere!
Aceasta-i Zâna noastră din Adjud,
Cu numele ce curge cu Siretul până-n mări,
Pe pluta portativului cu note ce s-aud
În cele mai îndepărtate zări!

14 decembrie 2015

Des uitata poezie

Des uitata poezie
A scos capul din hârtie
Și s-a cocoțat pe-un ram
În vedere ca s-o am.
Bate vântul în livadă
Frunzele-au-nceput să cadă
Iar o rază de lumină
I-a făcut semn ca să vină
Să iasă colo-n răspânte
Și din vers să ne cuvânte
Despre faceri și izbânde
Universul a-l pătrunde.
De la pământ pân'la stele
Înșiruindu-și strofele
Prin nămeți, ploi, curcubee
Și cu miere în știubee.
Des uitat poezie
Nu mai stă-n hârtie
A ieșit scăldată-n soare
Versurile-au prins aripioare.
Ea și coala de hârtie
S-au legat pentru vecie
Ca să nu Mai stea uitată
Ci-n lumină vrea scăldată.
S-o citească lumea toată!

24 iunie 2014

Prea fericite!

Să-ți iei tu lumea-n cap la treisprezece ani
Atras de-albastrul bolților cerești
Lăsând copilăria și satul de țărani
Plecând cu gânduri mari, nu gândul să cerșești.
Și îndurări de dor, și dorul de părinți
Simțind în trupu-ți tânăr cum geamătul de mare
Fiind cu hotărâre la toate să renunți
Pentru acel fior divin, duhovnica-ți chemare.
Să urci pe scara vieții nu în desfrâu ci-n pocăință
Atunci când mintea ta e ca un măr necopt
Și să străbați prin greu drumul spre biruință
Aceasta prin virtute și har și toate la un loc!
Și Domnul Dumnezeu ce ni te-a dat în dar
Să ne conduci prin neguri și vremuri de restriște
Cu viața închinată nouă și sfântului altar
Azi te-a chemat la el în sfânta-mpărăție
Lăsându-ne pierduți și sufletele triste.
Dumnezeu să-l ierte pe Prea Fericitul Teoctist!
Prea Fericitului Teoctist la dispariția sa

31 iulie 2007

De ziua ei, a Loredanei

Și-au deschis multicolor petalele
În fiecare an de fiecare dată trandafirii
Ieșindu-i cu parfumul lor în cale
Aceste flori minune, florile iubirii
De ziua ei, de ziua împlinirii.
Cu talentul și harul proslăvit din ceruri
Cu frumusețea și truda de Sisif.
Trecut-a ca pasărea prin vremuri
Cum Maica Domnului însoțite de Iosif.
Dând vieții lumini și împliniri.
Cum orice floare își are și-un boboc
Crescut-au și-nflorit-au împreună
Cu frumusețea, talentul și toate la un loc
Iată-le astăzi mamă și fiică mergând de mână
Într-o lume care din zi în zi e tot mai bună.
La mulți ani, Loredana!

10 iunie 2015

Cina cea de taină

Luați mâncați și beți cu toți paharul
Acesta este sângele meu, a legii celei noi,
Și faceți pomenirea mea, al meu e darul
Eu o să plec la Tatăl meu ceresc, aici rămâneți voi.
Și ca un slujitor al tuturor
Iisus spălat-a pe picioare ucenici
Chiar și pe Iuda cel rău făptuitor
Care avea să-l vândă, iubind mai mult arginții.
Întristat este sufletul meu până la moarte
A spus Iisus ucenicilor
Pentru îndoiala lui Toma și-a lui Iuda fapte
Supunându-se voit în ochiul patimilor!

Bălți albastre

Bălți albastre peste poate
În natura lor virgină
Luna candelă de noapte
Bolta cerului senină.
Strâns legate-n simbioză
Cu natura lor cea vie
Dimineața-n zori vibrează
Cânt de deltă-n armonie.
Dintr-o rază de lumină
Ce se joacă prin desișuri
Iese viața ce domină
Făurind noi începuturi.
Greieri, rațe, pești și gâște
Fiecare-n legea lor
Dau urechilor s-asculte
Simfonia bălților!
Toate, toate, câte sunt
Parcă vin din altă lume
Rodul acestui pământ,
Bălți albastre, o minune!
P.S.
Cu ocazia sărbătoririi aniversare
la Popasul băcăuan „Lacul Albastru”,
pentru Ana, Nelu, Edy, Vasile.

3 august 2013

Raiul este aici

Cine are ochi să-l vadă
Și simțire pământeană
Întru Dumnezeu să creadă
Raiul nu-i Fată Morgană!
Cine are ochi să-l vadă
Și trăire în credință
Raiul este o dovadă
De nădejde, de dorință.
Cine are ochi să-l vadă
Raiul nu-i Fata Morgană
Când credința dă să-ți scadă
Viața devine-o povară.
Cine are ochi să-l vadă
Raiul nu-i o fantezie
Pământul îi este gazdă
Și-i a Domnului zidire.
Cine are ochi să-l vadă
Cu credința-n el trăiește
Dumnezeu ca o dovadă
Să-l simți te învrednicește.
Cine are ochi să-l vadă
Raiul este pe pământ
De credință dând dovadă
Vei fi-n el primit oricând!

8 februarie 2013

Căutător de lumină

Sub perdeaua-ntunecată
Bogăția de lumină
Care stă încarcerată
Într-o zbatere divină
În a creierului toartă.
Acolo e-o altă lume
De la plus la infinit
Neavând dimensiune
Alte legi de împlinit.
Cel ce caută lumină
Cu-ntunericul de pază
Creatorului se-nchină
Ca să-i scoată-n cale-o rază.
Să iasă din acea beznă
Ce-i lipsită de contur
Presupusă-a fi eternă
Neavând un împrejur.
În duelul ce se poartă
Între ziuă și-ntre noapte
Dup-o lege înțeleaptă
Ziua sigur va răzbate.
Căutătorul de lumină
În postura de războinic
Cu speranța mână-n mână
A învins, e un voinic.
A descoperit lumea
Lumea-n care exista

Acum are bucuria
Că face parte din ea.

1 noiembrie 2013

Doamne!

În genunchi mă-ntorc la tine
Cu credința mea de-o viață
Și mă rog cu plecăciune
Faptele rele de-mi iartă.
Mă închin la tine, Doamne!
În genunchi de-a mă primi
Și mă rog să-mi dai iertare
Relelor, de-a nu mai pătimi.
Scapă-mă de-a mea osândă
De-a nu-mi apleca genunchii,
Și dă la doctor poruncă
Și înțelepciunea minții.
Robul tău făr' de osândă
Ce-ndreptarea a primit
Toată viața slavă-ți cântă
Doamne, Dumnezeule Iisus,
Ce pentru noi te-ai jetfit.
P.S.
Domnului conf. Dr. Radu Rădulescu

7 octombrie 2013

Muza microbistă

Pamflet.

Stă o Muză la peluză
Privind mândră în arenă
Țopăie și se amuză
Fotbalul cum intră-n scenă.
Echipa poeților
Cu-n bărbos ce stă în poartă
Și cea a băieților
Bat o minge dezumflată.
Pare –iei sau i se pare
Numai fotbal ei nu joacă
Se urmăresc la picioare
Dându-și câte-o cotonoagă!
Se zbat și-aleargă poeții
Atacând cu câte-o rimă
Și-și dau pasele în versuri
Jucând făr'nici o măsură!
Inspirați de zâna Muză
Ies cu rima la atac
Spectatorii se amuză
Cum poeții fente fac.
Bărbosul iese din poantă
Și se duce înspre Muză
Băieții însă nu-l iartă
Și-l lasă bătând din buză.
I-au băgat golul în poartă
Iar bărbosul protestează
C-a fost mingea dezumflată

Și golul se anulează.
Scorul a fost pe măsură
Fotbalul dând în bătaie
Muza nu tace din gură
Și peste peluză sare.
Îi inspiră pe poeți
Să scoată rima-n bătaie
Să-i învingă pe băieți
Care-au dat vârtos la geoale.
Muza noastră microbistă
Se întoarce iar în artă
Și cu-o veselie tristă
Pe poeți aspru îi ceartă.
C-au jucat cu-o minge spartă
Cu-n bărbos plecat din poartă
Și cu-o rimă demodată
De la fotbal s-au ales
Cu-n poem lipsit de sens.

4 noiembrie 2012

Minunea

Scântei ieșeau din firul înroșit
Cum cerul încărcat de meteori
De undeva clipea un răsărit
Pulsa, pulsa lumina în culori.
S-a dezbrăcat privirea rușinată
Și arătându-și mândră goliciunea
S-a dăruit luminii încântată
Uitase ce înseamnă fericirea.
S-a făptuit ce-avea să făptuiască
Minunea de-a intra-n lumină
Lăsând întunericul să se jelească
Acolo în bârlogul lui de nelumină!
P.S.
Cu ocazia implantului de cristalin la ochiul stâng

23 mai 2012

La Bușteni

Sus, crucea de eternitate,
Cum zeii din Olimp
Sunt piscuri înălțate
Călătorind prin timp.
Da, clocotesc munții
Sub lumina de Bușteni
Și-ncing cum arnăuții
Hora, ca pământeni.
Se tulbură-nălțimea
Cu nori născuți din piatră
De jos privită crucea
De crezi în ea, te iartă.
Iar regii daci
Tronând din Caraimani,
Cu oastea adunată
Păzesc de mii de ani
A țării noastre vatră.
Se-avântă către cer
Culegători de apă,
Și cuceresc, nu cer!...
Pământul de-l adapă.
Iar din a lor 'nălțimi,
Castelul îl veghează
Ca ce-i Cantacuzini,
Istoria să-i piardă.
Și tot ce-i înconjoară
Cu munți, câmpii și ape,

Păzesc întreaga țară
Urgiilor să scape.
Și-a adunat natura
Cu forța ei divină
Cum mamele făptura
La pieptul lor să vină!
Bucegii te încântă
De-atâta măreție
Iar inima-ți cuvântă
Cu-a minții ei mândrie!

18 mai 2012

Oare de ce?

De ce grânele se coc
De ce soarele apune
Gândul de nu stă pe loc
Timpul e stăpân în lume?!
Calul paște fără scut
Câinii latră să nu tacă
Viața, moartea merg la braț
Binele de rău nu scapă.
Taina-și are a ei marcă
Ura știe ca să țese
Apa malurile-ncearcă
Luna face fețe, fețe.
La toate-i ceva de spus
Orice lege-i cu temei
La-ntrebare un răspuns
Gândul, plinătate de idei.
Grânele se coc de dor
Soarele ca să răsară
Dorul pâinii din cuptor
Timpul ca să le discearnă
Calul c-a fost blestemat
Câinii tac ca iar să-nceapă
Moartea și cu viața nu cu sfat
Și limbaj să se priceapă.
Multe taine mor ca taine
Ura covor destrămat
Apa toate le-a spălat

Viața este adevăru'-adevărat!
Toate au o rânduială
De la Dumnezeu, prin soare
Tot ce semeni să răsară
Viața, timpul nu dispare!

17 aprilie 2012

A venit toamna

Plouă-ntruna, bate vântul
S-a strâns de pe câmp porumbul
A-nceput precum se știe
Și culesul poamelor în vie
Soarele din când în când
Dintre nori iese râzând
Puii zgribuliți prin curte
Umbli să prindă-un grăunte
Cocoșul cântă de zor
De dorul găinilor
Care stau pleoștite-n ploaie
Altele ouă-n cuibare
Și-ntruna catadicsesc
Și ograda-nveselesc.

30 septembrie 2015

Și toamna

Și toamna a venit iar printre noi
Cu roadele băgate prin cămări
Puterea ursului ce hibernează în butoi
Și gustul aromat de cârnăciori.
Ne adunăm cu toții la un pahar de vorbă
Cu grija de pe câmpuri adunată
În deltă ne așteaptă nelipsita ciorbă
Și mămăliga mare cât o roată.
Sfârâie peștele și pastrama pipărată
Paharele se-ntrec în plinătate
Și saramura peștelui din plin gustată
Noi să ciocnim cu toții un dram de sănătate!

1 octombrie 2012

Cutezanță

De vrei cumva s-ajungi pe „Andromeda”
La mii și mii de ani de-aici lumină
Și ai dori pentru a ști să faci naveta
Ai fi un vinovat fără de vină.
Ce cauți se găsește-n universul
Atotcuprinzător în creierul tău
Va trebui s-analizezi demersul
Cu ajutorul dat de Dumnezeu.
Menirea care-o ai ca pământean
E să cunoști să afli adevărul.
Și să străbați al universului ocean
Din tine, pentru tine, tu ești moderatorul.
Tu caută, cum orbul caută lumina
Căci biruința sigur te va însoți
A renunța cu a lupta, nu e tot una.
Te luptă deci prin tine și vei reuși.
Înaripează-ți gândurile ținute-n chingi
Cutreieră ale creierului labirinte
Cercetează ce vrei să știi, la tine aici
Toate le vei găsi dosite în a ta minte.
De vrei dovada ta de a gândi
Privește-n taină nopțile-nstelate
Aștrii luminii îți vor destăinui
Ce n-ai știut, acum le știi pe toate!

1 septembrie 2013

Cerebelul

Bat la poarta lui timid
Caut minții o intrare
Care poartă s-o deschid
Poarta mică, poarta mare?
E de fapt ca-ntr-o cetate
Zid că pare, dar n-apare
Ce-i aproape e departe
Tactică de apărare.
E-un teren fortificat
Cu soluri și cu subsoluri
Cu tehnică de soldat
Altfel umbli pe coclauri.
Caut cum un rătăcit
Încerc gândul să-l adun
Sunt într-un scurt circuit
Sau poate-am îmbătrânit?
Inima-mi oferă-o cale
Pe artere să pătrund
Drumurile măriei sale
În sânge să mă scufund.
Defilez prin labirinte
Câteodată chiar mă pierd
Căi, drumuri, întortochiate
Temerile se succed.
Holuri multe, cabinete
Fără hărți sau afișaje
Marfă de specialitate

Nu magie, nu trucaje!
Creierul dă să mă-ntrebe
Oare ce te-a apucat?
Greul zi de zi începe
Neuronii au plecat.
Ceața pe alocuri vineri
Și ascunde adevărul
Nu mă mai găsesc pe mine
Și îmi pierd cu-ncetul eu-l!
Adevăru-adevărat
E poarta copilăriei
Are totul descuiat
Se intră prin simpatie.
Singur lucru ce-au a face
Întorc roata timpului
Evadez din carapace
În mintea copilului.
Aicea mă regăsesc
Plecând cu-n nou început
Și-ncerc să reconstruiesc
Ce cu timpul am pierdut!

13 ianuarie 2014

La cârnățărie

Pe o culme de cârnățărie
Pe o culme de cârnați
Mare, mare bucurie
Doi cârnați ce erau frați
Agățați de-o funie
Se-ntreceau ca acrobați.
Se urcau și coborau
Legănându-se întruna
Și veseli se răsuceau
Făcând la confrați cu mâna.
Într-o arabă, cam grăbită
Au ieșit la o plimbare
Pe o căldură torid
La o firmă de frigare.
Căldura îi încingea
Și-au intrat voioși în joc
Pornind amândoi sârba
Tot pe loc pe loc, pe loc!
Din călcâie ieșind foc
Și-ntr-o mare veselie
Cu mustar și cu ardei
Se jucau în farfurie
Lipsiți de orice idei!
Scufundați de poftele lui Grivei!...

23 ianuarie 2015

Iubirea

Iubirea, patima și dorul
Ele încolțesc în tine
Cum picătura-o dă izvorul
Și pic cu pic vine tot urme.
Iubirea, patima și dorul
Chemate-s cum apa-n deșert
Cum țărmul își așteaptă valul
Ca oxigenul tras în piept.
Iubirea, patima și dorul
Nasc legătura între oameni
Și-nfăptuiesc miracolul
În apă, aer, pretutindeni.
Iubirea, patima și dorul
Dau viață, vieții pe pământ
Atunci când vine amorul
Și-ntre toate-un legământ.
Iubirea, patima și dorul
Trăiesc, adesea se separă
Când gelozia-și face locul
Și-i provenită de afară.
Iubirea, patima și dorul
Ajung într-un conflict total
Când nebunia-și face jocul
Și rău-ajunge triumfal.
Iubirea e regina vieții
Și dorul regele-n Olimp

Cum soarele în zorii dimineții
Și rațiunea-n al ei timp.

30 octombrie 2013

Mamă

Când m-ai născut, tu ai strigat
De-au auzit toți îngerii din cer
Și-n cor, cu bucurie au cântat
Că între ei a mai sosit un înger.
Iar Dumnezeu ce-a plămădit povestea
Zâmbindu-mi m-a blagoslovit
Iar ție, mamă, și femeie, iată, vestea
Un dar dumnezeiesc ți-a dăruit.
Acum la căpătâiul tău de suferință
m-aplec și te-ngrijesc cu drag
Cum ai făcut-o și tu cu credință
Copil fiind de multe ori bolnav.
Acum când misiunea pe pământ tu ți-ai îndeplinit
Te cheamă-n altă parte sus în cer!
Căci viața nu se pierde e la infinit
Doar pe pământ există misterul efemer!
Tu ai plecat, eu mai rămân să-mi termin misiunea
Aceasta-i rânduiala pe pământ
De-acum de ieri de când e lumea
A Dumnezeului zidire și-a lui slăvit cuvânt.

13 noiembrie 2013

La merdenele

În Piața Amzei

Motto:

În amintirea marelui poet Nichita Stănescu

Pe-atunci în colț nu exista gogoșerie
Și-a trebuit să traverseze pân'la ea
Acolo unde după cum se știe
În București e cea mai bună merdenea.
Să trăiți, maestre, i-am zis pe apucate,
El m-a privit cu cerul lui de stele,
„M-ai onorat 'nălțate împărate",
Ia gustă și mata din merdenele.
Și am mâncat cu „el" în parte.
„Le am pe toate aicea la doi pași
Acolo unde-mi am zălogul
Sub grija mare-a unor îngerași
Ce-mi vor păstra eternității locul".
Așa l-am cunoscut eu pe Nichita
Eu pământeanul de ocazie
Probabil că așa mi-a fost ursita
Și nu-i deloc o fantezie.
Dar am gustat și gust mereu
Din marea-i și bogata-i poezie
E visul meu, norocul meu
Lăsată nouă drept ca moștenire.
De-acel ce nu îl vom uita!
Pe marele poet Nichita!

Piața Amzei

Lui Nichita Stănescu
Venise ca să-și ia o tămâioasă
Și nu din cramă, sau mă rog de oriunde
Ci chiar de-acolo de la el din piață
Gustând-o bob cu bob aroma de-ai pătrunde.
O să iau așa cu-ncetinelul
Mărturisirile unui țăran beget
Că până o să iasă tulburelul
Vreau cu aroma ei să mă îmbăt.
Eu am aici originalul
Prea cunoscutul meu poet
Îi zic bucuros țăranul!
Îți mulțumesc, dar cu regret!
Eu iau fetească de la început
Boabă cu boabă să nu se risipească
Până se face țuică sau votcă
Cred că nu-i greu, ai priceput?
Și-apoi mă duc la crama cea domnească
Să mă desfăt cu marea-mpărătească
Simt de pe-acum gustul cum m-apasă!

Nichita Stănescu

Eu mă trag din șoareci, să se știe,
A spus Nichita când s-a rupt ața!
Pentru că avem aceeași constituție
Viața!
Mă trag din Muntele Ceahlău
Și din huma Bărăganului, eminamente,
Pentru că toate sunt componente
Ale trupului meu!
Eu sunt coloana infinitului,
Ar spune Nichita de-ar fi.
Oprind ceasornicul timpului,
Și pe pământ lumina: și noaptea ar dăinui!...
Eu sunt: tu și el și voi,
Cu păcatul, cu nevoile și dorințele în noi.
Nichita este mereu și va fi,
Pentru simplu' motiv că niciodată nu va muri!...

31 martie 2015

Din toamnă-n toamnă

Din toamnă-n toamnă tot venim
Trecând prin primăveri
Și-ncet, încet îmbătrânim
Cu sacul anilor poveri.
Culegem dacă-am semănat
Și-adesea tot în gol privim
De multe viața ne-a iertat
Și-n tot ce-a fost ne regăsim.
De am iubit și-am fost iubiți
Menirea noastră-i pe pământ
Tânjim, dar suntem fericiți
Că am primit acest dar sfânt.
Ascunși în taină medităm
Mândri fiind de starea noastră
Și motivați noi regretăm,
Trăirea într-o viață castă.

25 septembrie 2013

Lui Grigore Vieru

(1935-2009)
Precum un trăznet a zguduit pământul,
Și peste tot s-a-ntunecat!...
Poetul neamului plămădind cuvântul,
Făr' de veste spre ceruri a plecat!
Până și norii-au început să se frământe,
Acoperind cu stele albe un sfânt veșmânt.
Nici soarele nu a putut ca să se uite
La ce s-a întâmplat jos pe pământ!...
N-a mai putut ca să pronunțe cuvântul: mamă!
De fulgerul ce l-a străpuns,
Lăsând în urma sa o dramă.
Și câte-ar fi avut încă de spus!...
Dorința faptelor neîmplinite
Ce-o viață-ai scris și ai luptat
Ca cele două surori să fie unite.
Să știi Grigore, că lupta nu a încetat!
Veni-va timpul cum tu a-i dorit
Și neamul întreg românesc,
Care niciodată-n cuget nu s-au despărțit,
De-aceea am credința-n Dumnezeu că se unesc!

18 ianuarie 2017

Tavi

La Chișinău.

Pentru Tavi Mândruță, chitarist cantautor
Un trubadur pierdut pe-alei
Își cântă visul la chitară
Cuprins de focul dragostei
A câta oară...a multa oară!...
Doi tineri cântecu-i ascultă
Scăldați în licărul de lună
Iubita între note o sărută
Iar trubadurul visul său și-l cântă.
Un trubadur chitara-și poartă
În umbra nopților târzii
Și-și cântă sieși aspra-i soartă
De ce nu vii, de ce nu vii?!
Te-aștept, te-aștept, iubita mea,
Te-aștept pe banca învechită
Ascultă, ascultă-mi serenada
Din inimă de trubadur pornită.

4 septembrie 2012

De fericire

De fericire mi te-ai plâns
Când soarele dădea-n apus
Când luna pe cer strălucea
Ai fost și ești iubirea mea.
Eu te-am iubit și te iubesc
De fericire nu mă plâng
Sunt clipe dulci ce le trăiesc
Când chipul drag eu ți-l ating.
E-atâta frumusețe pe pământ
Când simți că ești îndrăgostită
Spre înălțimi îți iei avânt
Iar inima îți bate fericită.
Ce-a fost frumos ți-am dăruit
Și dezmierdări în clar de lună
În cântec visul s-a-mplinit
A fost o dragoste nebună.
Eu te-am iubit și te iubesc
De fericire nu mă plâng
Sunt clipe dulci ce le trăiesc
Când chipul drag eu ți-l ating!

Criza

Tot umblând din criză-ncriză
Pământean de nota zece
Am luat în antrepriză
Experiențe cosmice.
Mă simt cumva motivat
Viitorul mi-i în față
Iată sunt un om bogat
Criza-n cosmos n-are viață.
NASA s-a restructurat
„Răsăritul" a apus
Pentru zbor – am echipat
Arcuri la bocanci mi-am pus!
La trotinetă motor
Și la zmeu o parașută
Vreau spre lună ca să zbor
Să-i văd fața nevăzută.
Aștept primul curcubeu
Arcul de triumf visat
Rampă de-unde mă lansez
Înspre cerul înstelat.
Să demonstrez omenirii
Că de criză nici nu-mi pasă
Și că-mi stă-n natura firii
Cosmosul să mi-l fac casă.
Să consum raze de soare
Și să beau rouă de stele
Să-mi pun două aripioare

Și să voiajez cu ele.
Voiajez voiajez
Printre stele navighez
mi-a dat un inel Saturn
coroană pe cap să-mi pun.
Marte el mi-a dat speranță
Venus dragoste eternă
Tot sistemul e-n balanță
Zmeul de un fir atârnă.
Eu plutesc către pământ
Parașuta s-a deschis
Plini de fericire sunt
Nu a fost decât un vis!

5 octombrie 2011

La puturoasa

Pe deal la Puturoasa
Un șipot în cascadă
În vale apa-și lasă
Pe pajiștea mănoasă.
În clipocitul apei,
Tăcerea se destramă,
Și stând în coada sapei,
Un bătrânel ia seamă.
De-s rânduite toate
În a naturii tâmplă?
Un vânt adie-n șoapte
Pământul oda-și cântă.
Din dealul de apus
O rază-și plimbă mersul,
Iar soarele s-a dus,
Să-și vadă universul!
În liniștea-nserării,
E-o-ntreagă simfonie,
Un cor întreg de greieri,
La frumusețI te-mbie.
Cascada valea-și udă,
Plină de măreție
Și vrea să se întindă
Pe-ntreaga-mpărăție!

12 septembrie 2010

Viața ca un șah

Să nu te dai nicicând învins
Muți Calul și-ai scăpat de mat.
Și dacă teama te-a cuprins
Faci o rocadă și-ai scăpat.
Înaintează cum Pionul
Ce mai mereu e neglijat
Alergi și sacrifici Nebunul
Pionul însă-i transformat.
Cu Tura dai un șah la Rege
Ce n-are nici o apărare
Regina din Pion învinge
Cu matul la prima mutare.
Concluzia e că Pionul
Ce mai mereu e neglijat
Așa micuț a făcut jocul
În care tu te-ai angajat.
Tu și un altul te-ai salvat!
Mat!...

13 septembrie 2013

Truditorii

Când văd că viața trece în galop
Și nu ai timp să-ntorci privirea
Când să te-avânți te-oprești la stop
Și-anevoioasă ți-e din nou pornirea.
Ai planuri cât cuprinde lumea
Și-aduni și-mparți și înmulțești
Cu scopul să-ți sporești averea
Chiar de n-apuci s-o folosești.
Atunci mă-ntreb și pentru ce
Nevoia-i să te zbați!?
Nu ești decât un prunc
Luptându-te cu elefanți!
Nici nu apuci să te trezești
Să zic cumva la viață
Și-ncet, încet, îmbătrânești
Topindu-te cum bobul cel de gheață.
Mai fericiți erau strămoșii
Care umblau cu frunza-n brâu
Nu aveau stresuri sau emoții
Curgeau cu viața întocmai unui râu.
Cu cerul se acopereau
Luând lumina de la stele
Iar bogăția, fericirea, o aveau
Din rodul dărniciei pământene!

18 iunie 2012

In memoriam

Astăzi după 8 ani de uitare
Grigore, iată-ne prezenți,
La această comemorare
Ce încă suntem existenți!
Clepsidra macină mereu
Prin sita timpului ce trece
Nemuritor numele tău,
Și-a operei fără pereche!
Care cuprinde în esență,
O luptă ce a fost și încă este.
Dorința ta, în chintesență,
A neamului ce se-ntregește!

17 ianuarie 2017

Fabulă

Se povestește că odată
Varza s-a-ntâlnit cu-o capră
Amândouă fiind grăbite
Voiau puntea să o treacă
Pe vrute și pe nevrute
Capra că-i îndreptățită
Varza vrând ca să mai crească
Putea fiind însă îngustă
Amândouă cum să treacă?
Pe capră-o aștepta țapul
Iedul ce-o striga plângând.
Varza-o aștepta udatul
Șu un iepuroi flămând!
S-a ajuns care pe care
Reciproc ca să se-nvingă
Reușind cine-i mai tare
Țapul așteptând la pândă.
Se pune însă-o întrebare
Cine-a rămas păgubit
A învins cine-a învins oare
Iepurașul stă flămând
Capra iedul alăptând.

1 iulie 2019

Visez

De mică copilă aveam un dor
Voiam să fiu o păpușă blondă
Păpușile niciodată nu mor
Rugam pe Dumnezeu de izbândă.
Scufița Roșie voiam să fiu
Să-i duc de mâncare bunicii
Pe lup nu doream nicicând să-l știu
Nici sentimentul groaznic al fricii.
O capră mândră cu trei iezi voiam
Să fiu eu vicleana și nu lupul
Să-l bag în casă unde-l ferecam
Ca să alin copiilor năduful.
Un urs să fiu mi-aș fi dorit
S-o pun pe vulpe cu coada-n baltă
Și coada să mi-o fi-nsușit
Din lacul unde i-a rămas în gheață.
De mică Tândală și Păcală
M-au păcălit clipă de clipă
Uitând că eu mă duc la școală
Și pot să-i păcălesc chiar de sunt mică.
Și boiernașii punguța s-o găsească
Iar eu să fac în boierime jaful
Prin asta, săracul să se gospodărească.
Dar ce nu aș fi vrut eu să mai fiu
Să am o farfurie zburătoare
Voiajând prin cosmos tainele-i să știu
De-aici și până dincolo de soare.

Om bun aș vrea să fiu...of...Doamne!
Să fiu copil, copii să-nveselesc
Să dăruiesc și artă și pace și bomboane
Deoarece pe toți copiii îi iubesc.
Iată toate sunt așa cum eu mi le-am visat
S-a arătat că am avut noroc
Acestea toate Dumnezeu le-a dat
Doresc acum copilăria, la ea să mă întorc.
Chiar și Scufița Roșie pot fi
Și Capra cu trei iezi, firește
De lup acum aș ști a mă feri
Chiar și pe vulpe eu aș păcăli.
Priviți că ruga mi-i îndeplinită
Pot să mă joc de-a hoții și vardiștii
La teatrul de copii sunt o actriță
Jucând în roluri iubite de copii!
Sunt păpușară și cu păpuși mă joc
Cu toate eu grăiesc în graiul lor
În inima mea cu toatele-și au loc
Deoarece păpușile nicicând nu mor!

15 decembrie 2012

Bătrânețea

Interesant acest subiect
Și merită să fie discutat
De-a fi bătrân este un drept
Și mulți din pământeni l-au
Nu mă refer la moartea-n sine
Ci faptului ă nu s-au copt
Și m-au ajuns la-nțelepciune
Chiar de au multe inimi în piept!
Și poți muri la bătrânețe
E-un fel naiv de-a spune
Vecinii nu-ți mai dau binețe
Și tu când nu mai crezi în tine!
Contează energie de acumulare
Și inima și mintea nebolnavă
Cu toate că-ai de plată multe tare
Tu bătrâneții trebuie să-i dai de treabă!
Tehnologii au fost mereu și sunt
Și ești normal de ele depășit
Cu plug de lemn a fost târât acest pământ
Și-acum iată cosmosul l-am cucerit!
Conflictul între generații e firesc
El a fost, este și va rămâne
Ele împreună vor nu vor trăiesc
Acestea sunt cât lumea de bătrâne.
Este cum moda, vine moda trece!
Niciodată nu dispare

Roata vieții se-nvârtește
Bătrânețea este baza tinereții viitoare!

Maxime

I
Oricât de tristă sau frumoasă ar fi viața
E bine să avem oricând discernământ
Căci unde-i mai subțire se rupeața
Suntem cu toții o apă și-un pământ!
II
Ne batem zi de zi unii cu alții
Precum ai bate cu furie toba
În loc să ne avem cu toții ca frații
Ca în final să constatăm că ne-am bătut degeaba!
III
Îți spun o vorbă, cred c-o știi,
E mare lucru ca în viață
Să reușești ca „Om" să fii
Iar de nu știi, de la natură-nvață!
IV
Prin muncă în viață reușești
Și nu există vreun mister
Degeaba de la Dumnezeu cerșești,
Nimic nu-ți va cădea din cer!

Vreme bună

La malul lacului stătea
Cu ochii ațintiți la lună
O broască
Care medita
Cum norii dădeau semn o vreme bună!
Pe lac ce strălucea încă o lună
Sclipind pe val din când în când
Încet broscuțele s-adună
În armonia muzicii cântând.
Noaptea scurgându-se încet spre dimineață
În atmosfera caldă-nmiresmată
Concertul broaștelor spre cer se-nalță
Așa cum se întâmpla-n lac de fiecare dată.
Iar broasca ce stătea și medita,
În clarul asfințit de lună
Cum orizontul dimineții se împurpura
Cu razele de soare-a vreme bună!
Făcu un salt și se-afunda în lac,
Acolo în a broaștelor cetate,
Un gest făcut pe bunul plac
Intrând și ea în corul broaștelor surate!

2 februarie 2017

Celibatarul

Varianta i.

De câte sunt pe lume n-am habar
Mă plimb pe bulevard, sunt cineva!
Fiind convins că sunt celibatar
Și fac ce vreau, e viața mea!
De vreau să dorm noaptea-ntr-un șanț
N-am teamă nici de hoți și nici de câini
În buzunar n-am nici un sfanț
N-am rude, n-am amici și nici vecini
Aș vrea să am, dar cum să am copii!...
Când văd pe una mai cochetă
Ce are mersul dârz și legănat
Și pedalează-o bicicletă,
Devin supusul ei, al ei argat!
La modul propriu și nu la figurat!...
Dar sunt celibatar convins
Nu de părinți și nici de rude
Singurătatea m-a învins
Și nu ce pe la colțuri se aude!
Ba, că aș fi așa și-așa, mă rog!...
Zvonindu-se c-aș fi chiar gay!
Și că aș sta mult în „bârlog”,
Probabil aș ava treabă cu ei.
Nu trebuie să jur cu fața la altar
De una și de alta, c-aș fi sau nu aș fi,
Eu vreau ca să rămân celibatar
Până când timpul o va hotărî!...

22 august 2009

Celibatarul

Varianta ii.

Și uite-așa trecură anii
Și trecui și eu prin ei
Și s-au dus cum se duc banii
Viață făr' nici un temei!
N-am plantat n-am construit
Nici tu casă, nici copii,
Mereu am benchetuit
Timpule, cât mă mai ții?
Păru-acum mi s-a albit
Și vorbesc cu mine-n șoaptă
Mai iubesc dar nu-s iubit
Nime-n prag nu mă așteaptă.
Timpule, tiranule,
Ne-am găsit noi doi nebuni
Eu să bat cărările
Tu secundele s-aduni.
Răscolesc prin amintiri
Și cu ele-n gând rămân
Pân' și visele-s târzii
Pe tristețe sunt stăpân!
Bat și nu mi se deschide
Cer și nu mi se mai dă
Viața porțile-și închide
Am făcut degeaba umbră!?
Stau acum și meditez
Care-i rostul ce-am avut.

Să creez?... N-am avut crez!
N-am putut sau nu am vrut?

27 martie 2012

Dragostea mea

De iubire nu-s sătul
Chiar de înconjor pământul
Buzele-ți mi-au dat sărutul
Și mi-au mistuit cuvântul.
Atât de mult te iubesc
Sunt clipe dulci ce le trăiesc
Nu le împart cu nimeni
Decât cu tine dragostea mea.
Iubire tu ce ai venit
Ca un zbor în viața mea
Frumoasă cum un răsărit
Pe boltă strălucind precum o stea.
De iubire nu-s sătul
Cum pământul cere apă
Ziditor este cuvântul
Dragostea ca să înceapă.
Iubire tu ce ai venit
Ca un zbor ăn viața mea
Frumoasă cum un răsărit
Pe boltă strălucind precum o stea.
Visul mi l-ai împlinit!

21 martie 2015

Reflecție

Să spui cuvintelor gândul tău
Ca ele să-l poarte prin lume
Uneori e bine, alteori e rău
Ferește-ți gândurile de cuvinte nebune!
Cu ele poți modela piatra, întreg pământul,
Dar poți dărâma idealuri, sentimente, vieți.
Nu cu dalta, cu tunul, ci cuvântul.
De aceea e bine, gândul să îl stăpânești!
Dezvoltă-ți gândul de s de preda cuvintelor
Printr-un acord de-nțelepciune
Până ce o ai,...lor!
Ce e de spus și așa se spune!
Cuvântu-i ziditorul și totul i se cuvine
Din gând cuvântat fost-a zămislit
Și toate sunt conduse de forțele divine
De Dumnezeu ce totu-a construit!
De-aceea cuvântul de gând e stăpânit!

30 aprilie 2012

De când te aștept

De când te-aștept, de când,
Visata mea comoară
De tine sunt flămând
Zeița mea fecioară!
Aș vrea să fiu un soare
Căldura să ți-o dau
Aș vrea să fii o floare
În brațe să te am.
Te venerez de-a pururi
O rug mea, venită
Sosită dintre ceruri
Pură, neprihănită!
Ești adevăr sau vis
Zeița ta ea fecioară?
Am sufletul deschis
Și plin cu-a ta comoară!
De când te-aștept, de când
Visul să-mi împlinești
Eu cel mereu flămând,
Iubirea mea tu ești!

3 martie 2010

Nelu încornoratul

Și tot în sat în jos s-aude
Ileana lui Ifrim că i-a pus coarne
Ea fuge în grădină și se-ascunde
Cu un băiat mai tânăr decât ea, vezi Doamne!
Și-acum s-a dus vorba până-n zare-n sat
Purtată gură-n gură, doar de babe
Cu Nelu al Ilenei e un încornorat
Dar el e mândru de-așa snoave!
Și iese cu Ileana-n horă, jucând-a înfocat
Iar ea e mândră și voioasă cu un așa bărbat.
Dar ce nu știe el și știe-ntregul sat
Ileana se visează-n brațe la amant.
Și au ajuns și câinii de îl latră
De ce nu înțelege, doar nu e vinovat!
Iar babele își lasă focu-n vatră
Și vin la drum să-l vadă pe încornorat!
Dar cum ulciorul nu merge mult la apă
Amantu' a părăsit-o și s-a însurat
Și-acuma-i ca o pasăre pribeagă
Că Nelu a aflat ce știa-ntregul sat!

15 octombrie 2009

Natura

Întreabă pământul de-i este foame
Întreabă fântâna de-i este sete
Întreabă-l frumos și pe soare
De-i place această tristă poveste!
Întreabă și grâul de vrea pâine
Întreabă porumbul de vrea ploaie.
Și luna de vrea a ne spune
De unde-a primit frumoasa-i față bălaie?
Și norii întreabă-i dacă mai sunt,
Întreabă-te pe tine de ce acestea toate?
E-o luptă mereu între cer și pământ
Există ceva ce nu știm peste poate?
Și eu mă întreb ca și tine, natură
De fapt ne punem aceeași întrebare
Suntem legați într-o mare împletitură,
Cu toții luminați de același soare!
Haide să stăm la taifas împreună,
Să socotim și să recunoaștem, cu bune, cu rele,
De ce-i vreme rea, de ce-i vreme bună!
De ce forțele toate se luptă-ntre ele?
Eu cred că noi oamenii purtăm o mare vină
În goana noastră nebună și fără măsură
Avem rațiune și-n creier lumină
De ce-o dezechilibrăm cu știință pe mama natură?

12 decembrie 2011

Copilăria

Copil fiind, m-au aruncat din fașă
Cum ai arunca un bolovan în apă
Dar valurile vieții m-au salvat
Și scosu-m-au chiar teafăr pe uscat!
Și pas cu pas firav pe contul meu,
Cu sprijinul primit doar de la Dumnezeu,
Purces-am în copilărie nesprijinit
Deoarece tata la primii pași ai mei, el a murit!
Războiul copilăria mi-a acoperit
Cu bombe, suferințe în loc de jucării
Cu-o mamă ce-a rămas cu trei copii.
Voi generații ce sunteți și cele viitoare
E bine să luați aminte că viața-i trecătoare!
Toate se-nvârt cu forța centrifugă, centripetă,
Istoria de vrem nu vrem adesea se repetă
De-aceea e nevoie de împărtășit
Acelora ce vin să știe ce-am pățit!
Da am făcut și fotbal și oină și poarca pe izlaz
Că așa-i copilăria nu știe de necaz!...
Cu mingi de cârpă, cu unghii rupte și opinci de porc,
La toate ce jucam, eu întotdeauna am avut noroc!
Dar sărăcia în jurul meu s-a adunat
Și într-o totalitate matematică, m-a înconjurat.
Din cauza unei mari secete, ce peste Moldova a dat
Cu trenul „FOAMEA" orfanii toți în Ardeal au plecat
Am luat cu noi boli, suferințe și păduchi,
Zidite toate pe același trunchi.

Dar viața a mers și merge mai departe
Frustrați de viitor, de secetă de carte
Până și astăzi se simte încă
Acolo-n suflet, precum o rană-adâncă!
De-aceea vouă copiilor ce viața o rânduiți
Cum razele de soare străluciți
Și cum copilăria mea mi-a fost furată
Aș vrea să-mi retrăiesc copilăria cu voi deodată!
De-aceea mi-am ales ca jucărie
Un pix și-o coală albă de hârtie,
Și vreau cu slovele și cu voi să mă amestec
Și tot ce nu am petrecut, cu voi să îmi petrec!
Încet, încet cu mers molcom de melc
Să mă adaptez noului cu voi încerc
Nu știu să manevrez grozav la telefoane
Pentru că în copilărie am dus vaca de coarne
Și-ncerc încet să butonez pe-ascuns
Așa cum în copilărie încercam vaca la muls
Dar totul se învață chiar dacă nu mai ești copil
Și-n viață reușești să ai un caracter, un stil!
Așa și eu de bună seamă-acum,
La optzeci și doi de ani, încerc să merg cu voi pe-același drum!
Vă mulțumesc!

20 ianuarie 2018

Anotimpurile poeziei

Poezia n-are timp
Este a lumii zeiță
Singurul ei anotimp
E-atunci când e iubită
Ea nu are nici hotare
E în beznă o lumină
Dacă lumea-i trecătoare –
Poezia e (divină) eternă.
Poezia e un cântec
Fără flaut, strune, tobe,
Poezia e-un descântec
Ce-i în suflet, nu în vorbe!
Poezia-i o comoară
Pe pământ în ape-n aer.
Cum o pasăre ea zboară
Ridicându-se la cer.
Poezia e o viață
Ce-i născută din trăiri
Ea-i puterea ce te-nalță
A rămâne-n nemuriri!

5 aprilie 2011